

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)

z dnia 4 października 2024 r.*

Spis treści

I.	Ramy prawne	5
A.	Dyrektywa 2014/59	5
B.	Rozporządzenie SRM	6
II.	Okoliczności leżące u podstaw sporu	17
A.	Sytuacja gospodarcza Banco Popular w latach 2016 i 2017	18
B.	Przebieg procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	19
C.	Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	21
D.	Okoliczności faktyczne zaistniałe po przyjęciu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji	24
III.	Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok	24
A.	Postępowanie przed Sądem	25
B.	Zaskarżony wyrok	26
IV.	Żądania stron w postępowaniu odwoławczym	26
V.	W przedmiocie odwołania	27
A.	Rozważania wstępne	27
B.	W przedmiocie zarzutów pierwszego i od czwartego do szóstego, dotyczących naruszenia art. 296 TFUE, art. 18 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności ciążącego na SRB, art. 47 Karty, art. 6 EKPC i zasady kontrydyktoryjności	28
1.	W przedmiocie zarzutu piątego	28

* Język postępowania: hiszpański.

a) Argumentacja stron	28
b) Ocena Trybunału	30
1) W przedmiocie dopuszczalności	30
2) Co do istoty	31
2. W przedmiocie zarzutu pierwszego	36
a) Argumentacja stron	36
b) Ocena Trybunału	37
1) W przedmiocie dopuszczalności	37
2) Co do istoty	38
i) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego	38
ii) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego	39
3. W przedmiocie zarzutu czwartego	41
a) Argumentacja stron	41
b) Ocena Trybunału	41
4. W przedmiocie zarzutu szóstego	43
a) Argumentacja stron	43
b) Ocena Trybunału	44
1) W przedmiocie dopuszczalności	44
2) Co do istoty	44
C. W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE	45
1. Argumentacja stron	45
2. Ocena Trybunału	47
a) W przedmiocie dopuszczalności	47
b) Co do istoty	47
D. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, art. 39 dyrektywy 2014/59, obowiązku staranności i art. 296 TFUE	53
1. Argumentacja stron	53

2. Ocena Trybunału	54
a) W przedmiocie dopuszczalności	54
b) Co do istoty	55
1) W przedmiocie części pierwszej i czwartej zarzutu drugiego	55
2) W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego	58
E. W przedmiocie zarzutów trzeciego i ósmego, opartych na naruszeniu prawa własności i zasady proporcjonalności	58
1. W przedmiocie zarzutu trzeciego	59
a) Argumentacja stron	59
b) Ocena Trybunału	60
1) W przedmiocie dopuszczalności	60
2) Co do istoty	60
2. W przedmiocie zarzutu ósmego	62
a) Argumentacja stron	62
b) Ocena Trybunału	63
VI. W przedmiocie kosztów	64

Odwołanie – Polityka gospodarcza i pieniężna – Unia bankowa – Rozporządzenie (UE) nr 806/2014 – Jednolity mechanizm restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych – Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w przypadku podmiotu znajdującego się na progu upadłości lub zagrożonego upadłością – Przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA – Artykuł 18 ust. 1 – Warunki, jakim podlega przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) – Obowiązek staranności – Obowiązek uzasadnienia – Artykuł 88 – Obowiązek zachowania poufności – Artykuł 14 – Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – Zbycie działalności danego podmiotu – Warunki sprzedaży i warunki, na jakich może zostać przyjęta oferta – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuł 17 – Prawo własności akcjonariuszy – Ważność rozporządzenia nr 806/2014

W sprawie C-535/22 P

mającej za przedmiot odwołanie w trybie art. 56 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, wniesione w dniu 9 sierpnia 2022 r.,

Aeris Invest Sàrl, z siedzibą w Luksemburgu (Luksemburg), którą reprezentowali początkowo E. Galán Burgos, R. Vallina Hoset i M. Varela Suárez, abogados, następnie C. Jaramillo Samper, R. Vallina Hoset i M. Varela Suárez, abogados,

wnosząca odwołanie,

w której drugą stroną postępowania są:

Komisja Europejska, którą reprezentowali L. Flynn, P. Němečková, A. Nijenhuis, A. Steiblytė i D. Triantafyllou, w charakterze pełnomocników, których wspierał J. Rivas Andrés, abogado,

Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), którą reprezentowali H. Ehlers, M.S. Fernández Rupérez, A.R. Lapresta Bienz i J.M. Rius Riu, w charakterze pełnomocników, których wspierali F.B. Fernández de Trocóniz Robles, abogado, B. Meyring i S. Schelo, Rechtsanwälte,

strona pozwana w pierwszej instancji,

Królestwo Hiszpanii, które reprezentowali L. Aguilera Ruiz i M.J. Ruiz Sánchez, w charakterze pełnomocników,

Parlament Europejski, który reprezentowali J. Etienne, P. López-Carceller, M. Menegatti, L. Stefani i L. Visaggio, w charakterze pełnomocników,

Rada Unii Europejskiej, którą reprezentowały J. Haunold, H. Marcos Fraile i A. Westerhof Löfflerová, w charakterze pełnomocników,

Banco Santander SA, z siedzibą w Santander (Hiszpania), który reprezentowali J. Remón Peñalver, J.M. Rodríguez Cárcamo, A.M. Rodríguez Conde i D. Sarmiento Ramírez-Escudero, abogados,

interwenienci w pierwszej instancji,

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: A. Arabadjiev, prezes izby, T. von Danwitz (sprawozdawca), P.G. Xuereb, A. Kumin i I. Ziemele, sędziowie,

rzecznik generalny: T. Ćapeta,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

po zapoznaniu się z opinią rzecznik generalnej na posiedzeniu w dniu 14 marca 2024 r.,

wydaje następujący

Wyrok

- 1 W odwołaniu Aeris Invest Sàrl wnosi o uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 1 czerwca 2022 r., Aeris Invest/Komisja i SRB (T-628/17, zwanego dalej „zaskarżonym wyrokiem”, EU:T:2022:315), w którym Sąd oddalił jej opartą na art. 263 TFUE skargę zmierzającą do stwierdzenia nieważności decyzji SRB/EES/2017/08 wydanej na sesji wykonawczej Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), z dnia 7 czerwca 2017 r., dotyczącej przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español, SA (zwanego dalej „spornym programem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”) oraz decyzji Komisji (UE) 2017/1246 z dnia 7 czerwca 2017 r. zatwierdzającej program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular Español SA (Dz.U. 2017, L 178, s. 15; sprostowanie Dz.U. 2017, L 320, s. 31).

I. Ramy prawne

A. Dyrektywa 2014/59

- 2 Artykuł 38 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającej ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniającej dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190), zatytułowany „Instrument zbycia działalności”, stanowi w ust. 2:

„Przeniesienia zgodnie z ust. 1 dokonuje się na warunkach handlowych, uwzględniając okoliczności i zgodnie z [ramami Unii Europejskiej] dotyczącymi pomocy państwa”.

- 3 Artykuł 39 tej dyrektywy, zatytułowany „Instrument zbycia działalności: wymogi proceduralne”, przewiduje w ust. 2:

„Nie naruszając unijnych ram pomocy państwa, o ile mają zastosowanie, oferty, o której mowa w ust. 1, dokonuje się zgodnie z następującymi kryteriami:

a) zachowania jak największej przejrzystości i nieprzedstawiania błędnej wartości aktywów, praw, zobowiązań, akcji lub innych instrumentów właścicielskich tej instytucji, które organ zamierza przenieść, z uwzględnieniem danych okoliczności, a w szczególności konieczności utrzymania stabilności finansowej;

b) braku bezzasadnego faworyzowania lub dyskryminacji potencjalnych nabywców;

[...]

f) dążenia do osiągnięcia jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny zbycia danych akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań.

Z zastrzeżeniem lit. b) akapit pierwszy zasady, o których mowa w niniejszym ustępie, nie uniemożliwiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwrócenia się do konkretnych potencjalnych nabywców.

[...].

B. Rozporządzenie SRM

- 4 Motywy 24, 26, 58 i 116 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiającego jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1, zwanego dalej „rozporządzeniem SRM”) mają następujące brzmienie:

„(24) Ponieważ jedynie instytucje Unii mogą ustanowić politykę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Unii oraz z uwagi na fakt, iż przyjmowanie poszczególnych programów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozostawia margines uznaniowości, konieczne jest zapewnienie odpowiedniego zaangażowania Rady [Unii Europejskiej] i Komisji [Europejskiej], jako instytucji, które zgodnie z art. 291 TFUE mogą korzystać z uprawnień wykonawczych. Oceny aspektów uznaniowych decyzji podjętych przez [SRB] w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje Komisja. Mając na uwadze znaczny wpływ decyzji w sprawie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji na stabilność finansową państw członkowskich i Unii jako takiej, a także na suwerenność budżetową państw członkowskich, ważne jest przyznanie Radzie uprawnienia wykonawczego do podejmowania niektórych decyzji dotyczących restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Sprawowanie skutecznej kontroli nad oceną przez [SRB] istnienia interesu publicznego oraz ocena wszelkich istotnych zmian kwoty ze środków [jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zwanego dalej »funduszem«], jaka zostanie wykorzystana w danym działaniu w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinny zatem leżeć w gestii Rady i odbywać się na wniosek Komisji. Komisja powinna być ponadto uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych w celu określenia dalszych kryteriów lub warunków, jakie [SRB] powinna uwzględnić, wykonując swe poszczególne uprawnienia. Takie powierzenie zadań restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie może w żaden sposób utrudniać funkcjonowania wewnętrznego rynku usług finansowych. [Europejski Urząd Nadzoru Bankowego (EUNB)] powinien zatem zachować swą rolę oraz obecne kompetencje i zadania: powinien rozwijać i przyczyniać się do spójnego stosowania unijnego ustawodawstwa obowiązującego wobec wszystkich państw członkowskich i zwiększać zbieżność praktyk w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadzorczych w całej Unii.

[...]

- (26) [Europejski Bank Centralny (EBC)], będący organem nadzoru w ramach jednolitego mechanizmu nadzorczego [utworzonego na mocy rozporządzenia Rady (UE) nr 1024/2013 z dnia 15 października 2013 r. powierzającego Europejskiemu Bankowi Centralnemu szczególne zadania w odniesieniu do polityki związanej z nadzorem ostrożnościowym nad instytucjami kredytowymi (Dz.U. 2013, L 287, s. 63)], a także [SRB], powinny móc ocenić,

czy instytucja kredytowa jest na progu upadłości lub jest zagrożona upadłością oraz czy istnieją jakiekolwiek realne szanse, że alternatywne działania ze strony sektora prywatnego lub działania nadzorcze zapobiegłyby w rozsądnym czasie jej upadłości. Jeżeli [SRB] uzna, że spełniono wszystkie kryteria dotyczące uruchomienia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powinna przyjąć program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Procedura związana z przyjęciem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, która obejmuje Komisję i Radę, umacnia konieczną niezależność operacyjną [SRB], nie naruszając jednocześnie zasady delegacji uprawnień agencjom, zgodnie z wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej [...].

[...]

- (58) Likwidacja podmiotu będącego na progu upadłości w ramach standardowego postępowania upadłościowego może zagrażać stabilności finansowej, zakłócać świadczenie podstawowych usług i wpływać na ochronę deponentów. W takim przypadku istnieje interes publiczny przemawiający za zastosowaniem instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinny zatem zapewnić ciągłość świadczenia podstawowych usług finansowych, utrzymanie stabilności systemu finansowego, ograniczenie pokusy nadużycia poprzez ograniczenie do minimum zależności od publicznego wsparcia finansowego dla podmiotu będącego na progu upadłości, oraz ochronę deponentów.

[...]

- (116) Działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji należy odpowiednio zgłaszać i, poza ograniczoną liczbą wyjątków określonych w niniejszym rozporządzeniu, podawać do wiadomości publicznej. Ponieważ jednak informacje otrzymywane w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB], krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz doradzających im ekspertów mogą być danymi szczególnie chronionymi, przed upublicznieniem decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji informacje te powinny podlegać wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej. Należy wziąć pod uwagę, że informacje na temat treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa. Należy założyć, że wszelkie informacje udzielone na potrzeby podjęcia decyzji – niezależnie, czy dotyczy ona tego, czy spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy zastosowania określonego instrumentu, czy też działania w toku procedury – mają wpływ na interes publiczny i prywatny, którego działanie dotyczy. Jednak już sama informacja, że [SRB] i krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji badają określony podmiot, może mieć dla niego negatywne skutki. W związku z tym należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności informacji, takich jak treść i szczegóły planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich przeprowadzanych w związku z tym ocen”.

- 5 Zgodnie z art. 5 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia SRM SRB, podobnie jak Rada i Komisja, jest zobowiązana stosować się, po pierwsze, do wiążących regulacyjnych i wykonawczych standardów technicznych opracowanych przez EUNB i przyjętych przez Komisję zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego),

zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE [(Dz.U. 2010, L 331, s. 12)], a po drugie, do wszelkich wytycznych i zaleceń wydanych przez EUNB na podstawie tego ostatniego rozporządzenia.

- 6 Artykuł 14 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18, [SRB], Rada i Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w zakresie swoich odnośnych obowiązków, uwzględniają cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także wybierają instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które ich zdaniem pozwalają najlepiej osiągnąć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednie w okolicznościach danej sprawy.

2. Cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1, są następujące:

- a) zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych;
- b) uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności przez zapobiegnięcie efektowi domina, w tym w infrastrukturach rynkowych, oraz przez utrzymanie dyscypliny rynkowej;
- c) ochrona finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;
- d) ochrona deponentów objętych zakresem [dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/49/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie systemów gwarancji depozytów (Dz.U. 2014, L 173, s. 149)] i inwestorów objętych zakresem [dyrektywy 97/9/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 marca 1997 r. w sprawie systemów rekompensat dla inwestorów (Dz.U. 1997, L 84, s. 22)];
- e) ochrona środków finansowych należących do klientów i aktywów należących do klientów.

Realizując cele, o których mowa w akapicie pierwszym, [SRB], Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dążą do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że jest to niezbędne do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

3. Z zastrzeżeniem różnych przepisów niniejszego rozporządzenia poszczególne cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji są tak samo ważne i wyważone odpowiednio do charakteru i okoliczności każdego przypadku”.

- 7 Artykuł 15 tego rozporządzenia, zatytułowany „Ogólne zasady restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi w ust. 1:

„Działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18, [SRB], Rada, Komisja oraz, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podejmują wszelkie stosowne środki w celu zapewnienia, by działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było realizowane zgodnie z następującymi zasadami:

- a) w pierwszej kolejności straty ponoszą akcjonariusze instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

[...]”.

- 8 Artykuł 18 przedmiotowego rozporządzenia, zatytułowany „Procedura restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Zgodnie z ust. 6 [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz ust. 5, jeżeli spełnione zostały warunki zastosowania tych ustępów i jedynie po stwierdzeniu – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem czwartym lub z własnej inicjatywy – że spełnione zostały następujące warunki:

- a) podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością;
- b) biorąc pod uwagę ograniczenia czasowe oraz inne istotne okoliczności, nie istnieje żadna rozsądna szansa na to, aby jakiegokolwiek alternatywne środki sektora prywatnego, w tym środki w ramach instytucjonalnego systemu ochrony, lub działania nadzorcze, w tym środki wczesnej interwencji lub umorzenie lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych i zobowiązań kwalifikowalnych zgodnie z art. 21 podjęte w odniesieniu do danego podmiotu, zapobiegły upadłości tego podmiotu w rozsądnych ramach czasowych;
- c) działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym zgodnie z ust. 5.

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. a), dokonuje EBC po zasięgnięciu opinii [SRB]. [SRB] może na sesji wykonawczej dokonać takiej oceny wyłącznie po poinformowaniu EBC o swoim zamiarze oraz tylko jeżeli EBC, w terminie trzech dni kalendarzowych od otrzymania takiej informacji, sam nie dokona takiej oceny. EBC bezzwłocznie przekazuje [SRB] wszelkie istotne informacje, jakich [SRB] zażąda w celu przeprowadzenia swojej oceny.

Jeżeli EBC oceni, że warunek określony w akapicie pierwszym lit. a) został spełniony w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w akapicie pierwszym, bezzwłocznie informuje o tej ocenie Komisję i [SRB].

Oceny dotyczącej warunku, o którym mowa w akapicie pierwszym lit. b), dokonuje [SRB] na sesji wykonawczej lub, w stosownych przypadkach, krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w ścisłej współpracy z EBC. EBC może też poinformować [SRB] lub

krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że uważa, iż warunek określony w tej literze został spełniony.

2. Bez uszczerbku dla sytuacji, w których EBC postanowił bezpośrednio wykonywać zadania nadzorcze w odniesieniu do instytucji kredytowych zgodnie z art. 6 ust. 5 lit. b) [rozporządzenia nr 1024/2013], w przypadku otrzymania powiadomienia na mocy ust. 1 lub gdy [SRB] zamierza dokonać oceny na mocy ust. 1 z własnej inicjatywy w odniesieniu do podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 3, [SRB] niezwłocznie informuje EBC o swojej ocenie.

[...]

4. Do celów ust. 1 lit. a) uznaje się, że podmiot jest na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeśli zachodzi co najmniej jedna z następujących okoliczności:

- a) podmiot naruszył – lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że instytucja ta w najbliższej przyszłości naruszy – wymogi dotyczące kontynuacji zezwolenia w sposób uzasadniający wycofanie zezwolenia przez EBC, w tym – choć nie tylko – z powodu poniesienia lub prawdopodobieństwa poniesienia przez instytucję strat, które wyczerpią jej wszystkie fundusze własne lub znaczną ich część;
- b) wartość aktywów podmiotu jest niższa od wartości jego zobowiązań lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że w najbliższej przyszłości wartość aktywów podmiotu będzie niższa od wartości jego zobowiązań;
- c) podmiot jest niezdolny – lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot w najbliższej przyszłości będzie niezdolny – do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności;
- d) wymagane jest nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe, z wyjątkiem sytuacji, gdy w celu zaradzenia poważnym zakłóceniom w gospodarce państwa członkowskiego i utrzymania stabilności finansowej wspomniane nadzwyczajne publiczne wsparcie finansowe przyjmuje dowolną z następujących form [...].

[...]

5. Do celów ust. 1 lit. c) niniejszego artykułu działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznaje się za będące w interesie publicznym, jeśli jest ono konieczne do osiągnięcia co najmniej jednego z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonych w art. 14 i jest proporcjonalne do tych celów, a likwidacja podmiotu w ramach standardowego postępowania upadłościowego nie pozwoliłaby zrealizować tych celów w takim samym zakresie.

6. Jeśli spełnione są warunki określone w ust. 1, [SRB] przyjmuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji:

- a) obejmuje podmiot restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją;

- b) określa zastosowanie instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, o której mowa w art. 22 ust. 2, w szczególności wszelkie wyłączenia z zastosowania umorzenia lub konwersji długu zgodnie z art. 27 ust. 5 i 14;
 - c) określa wykorzystanie funduszu w celu wsparcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 76 oraz decyzją Komisji podjętą zgodnie z art. 19.
7. Bezzwłocznie po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji [SRB] przekazuje go Komisji.

W terminie 24 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja zatwierdza ten program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji albo sprzeciwia się temu programowi w odniesieniu do jego aspektów uznaniowych w przypadkach nieobjętych akapitem trzecim niniejszego ustępu.

W terminie 12 godzin od przekazania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przez [SRB] Komisja może zaproponować Radzie:

- a) aby sprzeciwiła się programowi restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z takiego powodu, że program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjęty przez [SRB] nie spełnia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c);
- b) aby zatwierdziła istotną zmianę kwoty funduszu przewidzianej w programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawionym przez [...] lub by sprzeciwiła się takiej zmianie.

[...]

8. Jeżeli Rada sprzeciwia się objęciu instytucji restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją z powodu niespełnienia kryterium interesu publicznego, o którym mowa w ust. 1 lit. c), odnośny podmiot zostaje w sposób uporządkowany zlikwidowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym.

[...]”.

- 9 Artykuł 20 tego samego rozporządzenia, zatytułowany „Wycena na potrzeby restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Przed podjęciem decyzji w sprawie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych [SRB] zapewnia, by osoba niezależna od wszelkich organów publicznych, w tym od [SRB] i krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a także od odnośnego podmiotu, przeprowadziła rzetelną, ostrożną i realistyczną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2.

2. Z zastrzeżeniem ust. 15, jeśli spełnione są wszystkie wymogi określone w ust. 1 i w ust. 4–9, wycenę uznaje się za ostateczną.

3. Jeśli nie jest możliwa niezależna wycena zgodnie z ust. 1, [SRB] może przeprowadzić wstępną wycenę aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2, zgodnie z ust. 10 niniejszego artykułu.

4. Celem wyceny jest oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań podmiotu, o którym mowa w art. 2 i który spełnia warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 16 i 18.

5. Cele wyceny są następujące:

- a) pomoc w ustaleniu, czy spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub warunki umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych;
- b) jeśli spełnione są warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – pomoc w podjęciu decyzji w sprawie odpowiedniego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które należy podjąć w odniesieniu do podmiotu, o którym mowa w art. 2;
- c) jeśli wykonywane jest uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub obniżenia wartości instrumentów właścicielskich, a także zakresu umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych;
- d) jeśli stosowany jest instrument umorzenia lub konwersji długu – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej zakresu umorzenia lub konwersji zobowiązań kwalifikowalnych;
- e) jeśli stosowany jest instrument instytucji pomostowej lub instrument wydzielenia aktywów – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz decyzji dotyczącej wartości ewentualnego wynagrodzenia należnego instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub, w stosownych przypadkach, akcjonariuszom lub posiadaczom instrumentów właścicielskich;
- f) jeśli stosowany jest instrument zbycia działalności – pomoc w podjęciu decyzji dotyczącej aktywów, praw, zobowiązań lub instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, oraz przekazanie [SRB] informacji umożliwiających jej ustalenie, co stanowi warunki handlowe do celów art. 24 ust. 2 lit. b);
- g) we wszystkich przypadkach – zapewnienie, by wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu, o którym mowa w art. 2, zostały w pełni uznane w momencie zastosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

6. Nie naruszając unijnych ram pomocy państwa, o ile mają zastosowanie, wycena opiera się na ostrożnych założeniach, w tym w odniesieniu do współczynników niewykonania zobowiązania oraz zakresu strat. Wycena nie przewiduje żadnego potencjalnego udzielenia w przyszłości [...] nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, żadnego awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny ani żadnego wsparcia płynnościowego udzielanego przez bank centralny na niestandardowych warunkach [...].

[...]

10. Jeśli ze względu na pilny charakter sprawy nie jest możliwe spełnienie wymogów określonych w ust. 7 i 9 lub zastosowanie ma ust. 3, przeprowadza się wycenę wstępną. Wycena wstępna jest zgodna z wymogami określonymi w ust. 4 oraz, w miarę możliwości wynikających z zaistniałych okoliczności, z wymogami określonymi w ust. 1, 7 i 9.

Wycena wstępna, o której mowa w akapicie pierwszym, uwzględnia bufor z tytułu dodatkowych strat, wraz z odpowiednim uzasadnieniem.

11. Wycenę niespełniającą wszystkich wymogów określonych w ust. 1 i w ust. 4–9 uznaje się za wstępną do czasu przeprowadzenia przez niezależną osobę, o której mowa w ust. 1, wyceny w pełni zgodnej z wszystkimi wymogami określonymi w tych ustępach. Tę ostateczną wycenę ex post przeprowadza się w najbliższym praktycznie możliwym terminie. Może ona zostać przeprowadzona odrębnie od wyceny, o której mowa w ust. 16, 17 i 18, albo jednocześnie z tą wyceną, i przez tę samą niezależną osobę, która przeprowadziła tę wycenę, lecz powinna być od niej odrębna.

Cele ostatecznej wyceny ex post są następujące:

- a) zapewnić, by wszelkie straty z tytułu aktywów podmiotu, o którym mowa w art. 2, były w pełni uwzględniane w księgach rachunkowych tego podmiotu;
- b) pomóc w podjęciu decyzji w sprawie odpisania roszczeń wierzycieli lub zwiększenia wartości wypłacanego wynagrodzenia, zgodnie z ust. 12 niniejszego artykułu.

12. Jeżeli dokonane w ramach ostatecznej wyceny ex post oszacowanie wartości aktywów netto podmiotu, o którym mowa w art. 2, przewyższa wartość oszacowania aktywów netto tego podmiotu dokonanego w ramach wyceny wstępnej, [SRB] może zwrócić się do krajowego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji o:

- a) wykonanie jego uprawnienia do zwiększenia wartości roszczeń wierzycieli lub posiadaczy odpowiednich instrumentów kapitałowych, które zostały umorzone w ramach instrumentu umorzenia lub konwersji długu;
- b) zalecenie instytucji pomostowej lub podmiotowi zarządzającemu aktywami, by dokonały wypłaty dalszego wynagrodzenia w odniesieniu do aktywów, praw lub zobowiązań na rzecz instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, lub – w zależności od przypadku – w odniesieniu do instrumentów właścicielskich na rzecz posiadaczy takich instrumentów.

13. Niezależnie od przepisów ust. 1 wycenę wstępną przeprowadzoną zgodnie z ust. 10 i 11 uznaje się za dopuszczalną podstawę do podjęcia przez [SRB] decyzji w sprawie działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w tym zalecenia krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przejęcia kontroli nad instytucją będącą na progu upadłości, lub w sprawie wykonania uprawnień do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych.

[...]

15. Wycena jest integralną częścią decyzji w sprawie zastosowania instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub w sprawie wykonania uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub decyzji w sprawie wykonania uprawnienia do umorzenia lub konwersji instrumentów kapitałowych. Sama wycena nie podlega odrębnemu prawu do odwołania, ale może podlegać odwołaniu łącznie z decyzją [SRB].

16. Do celów oceny, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby instytucja objęta restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją została poddana standardowemu postępowaniu upadłościowemu, [SRB] zapewnia, by jak najszybciej po przeprowadzeniu działania lub działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przeprowadzona została wycena przez niezależną osobę, o której mowa w ust. 1. Wycena ta jest odrębna od wyceny przeprowadzonej na mocy ust. 1–15.

[...]”.

- 10 Artykuł 21 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Umorzenie i konwersja instrumentów kapitałowych”, przewiduje w ust. 1:

„[SRB] wykonuje uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych, stanowiąc na mocy procedury określonej w art. 18, w odniesieniu do podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 2, oraz podmiotów i grup, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) oraz ust. 5, jeżeli spełnione są warunki zastosowania tych ustępów, ale wyłącznie wtedy, gdy stwierdzi – na swojej sesji wykonawczej zwołanej po otrzymaniu powiadomienia zgodnie z akapitem drugim lub z własnej inicjatywy – że spełniony został co najmniej jeden z następujących warunków:

- a) stwierdzono, że spełniono warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 16 i 18, przed podjęciem jakichkolwiek działań w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji;

[...]”.

- 11 Artykuł 22 przedmiotowego rozporządzenia, zatytułowany „Ogólne zasady dotyczące instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji”, stanowi:

„1. Jeśli [SRB] postanowi zastosować instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wobec podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 2, lub wobec podmiotu lub grupy, o których mowa w art. 7 ust. 4 lit. b) i ust. 5, jeżeli spełnione są warunki stosowania tych ustępów, i odnośne działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji doprowadziłoby do poniesienia strat przez wierzycieli lub konwersji ich roszczeń, [SRB] zaleca krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wykonanie uprawnienia do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21 bezpośrednio przed lub równocześnie z zastosowaniem instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

2. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 18 ust. 6 lit. b), są następujące:

- a) instrument zbycia działalności;
- b) instrument instytucji pomostowej;

- c) instrument wydzielenia aktywów;
- d) instrument umorzenia lub konwersji długu.

[...]

4. Instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się do realizacji celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 14, zgodnie z zasadami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 15. Można je stosować indywidualnie albo w dowolnym połączeniu, z wyjątkiem instrumentu wydzielenia aktywów, który można zastosować jedynie wraz z innym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

[...]”.

- 12 Artykuł 24 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Instrument zbycia działalności”, ma następujące brzmienie:

„1. W ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instrument zbycia działalności obejmuje przeniesienie na rzecz nabywcy niebędącego instytucją pomostową:

- a) instrumentów właścicielskich wyemitowanych przez instytucję objętą restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją; lub
- b) wszystkich lub niektórych aktywów, praw lub zobowiązań instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją.

2. Jeśli chodzi o instrument zbycia działalności, program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa:

[...]

- b) warunki handlowe, z uwzględnieniem okoliczności oraz kosztów i wydatków poniesionych w trakcie procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którymi krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dokonuje przeniesienia zgodnie z art. 38 ust. 2, 3 i 4 [dyrektywy 2014/59];

[...]

- d) ustalenia dotyczące oferowania na sprzedaż odnośnego podmiotu lub odnośnych instrumentów, aktywów, praw i zobowiązań przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 39 ust. 1 i 2 [dyrektywy 2014/59];
- e) czy spełnienie przez krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż może potencjalnie naruszyć cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z ust. 3 niniejszego artykułu.

3. [SRB] stosuje instrument zbycia działalności bez konieczności spełnienia wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż na mocy ust. 2 lit. e), jeśli stwierdzi, że spełnienie tych wymogów mogłoby naruszyć co najmniej jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności gdy spełnione są następujące warunki:

- a) [SRB] stwierdzi, iż istnieje poważne zagrożenie dla stabilności finansowej wynikające z upadłości lub prawdopodobnej upadłości instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją lub spotęgowane taką upadłością lub prawdopodobną upadłością; oraz
- b) [SRB] stwierdzi, iż spełnienie tych wymogów mogłoby ograniczyć skuteczność instrumentu zbycia działalności w zmniejszeniu tego zagrożenia lub w osiągnięciu celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonego w art. 14 ust. 2 lit. b)”.

- 13 Artykuł 29 rozporządzenia SRM reguluje wykonywanie przez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i SRB decyzji podjętych na podstawie przedmiotowego rozporządzenia i stanowi w ust. 5 zdanie pierwsze, że SRB publikuje na swojej oficjalnej stronie internetowej kopię programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub informację zawierającą streszczenie skutków działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w szczególności skutków dla klientów indywidualnych.
- 14 Artykuł 34 wspomnianego rozporządzenia, zatytułowany „Wnioski o przekazanie informacji”, stanowi w ust. 1 i 2:

„1. Do celów wykonywania swoich zadań na mocy niniejszego rozporządzenia [SRB] może, poprzez krajowe organy ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub bezpośrednio, po poinformowaniu ich, w pełni wykorzystując wszystkie informacje dostępne EBC lub właściwym organom krajowym, zażądać od następujących osób prawnych lub fizycznych przekazania wszystkich informacji niezbędnych do wykonywania zadań powierzonych jej na mocy niniejszego rozporządzenia:

- a) podmiotów, o których mowa w art. 2;
- b) pracowników podmiotów, o których mowa w art. 2;
- c) stron trzecich, którym podmioty, o których mowa w art. 2, zleciły wykonywanie określonych funkcji lub działań.

2. Podmioty oraz osoby, o których mowa w ust. 1, przekazują informacje wymagane na mocy tego ustępu. Wymogi dotyczące tajemnicy służbowej nie zwalniają tych podmiotów i osób z obowiązku przekazania tych informacji. Przekazania wymaganych informacji nie uznaje się za naruszenie wymogów dotyczących tajemnicy służbowej”.

- 15 Artykuł 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia SRM stanowi, że w ramach programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB może korzystać z funduszu w zakresie niezbędnym do skutecznego stosowania instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu wypłaty rekompensat akcjonariuszom lub wierzycielom, jeżeli, według oceny na podstawie art. 20 ust. 5 tego rozporządzenia, ponieśli oni większe straty niż by to miało miejsce, według wyceny na podstawie art. 20 ust. 16 owego rozporządzenia, w wyniku likwidacji w ramach standardowego postępowania upadłościowego.

- 16 Zgodnie z art. 88 ust. 1 tego samego rozporządzenia, zatytułowanym „Tajemnica służbowa i wymiana informacji”:

„Członkowie [SRB], wiceprzewodniczący, członkowie [SRB], o których mowa w art. 43 ust. 1 lit. b), pracownicy [SRB] i pracownicy zatrudnieni w drodze wymiany z uczestniczącymi państwami członkowskimi lub oddelegowani przez te państwa, wykonujący obowiązki z zakresu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podlegają wymogom dotyczącym tajemnicy służbowej na podstawie art. 339 TFUE oraz odpowiednich przepisów prawodawstwa Unii, również po zaprzestaniu pełnienia swoich funkcji. W szczególności zabrania im się ujawniania informacji poufnych otrzymanych w trakcie wykonywania obowiązków zawodowych lub otrzymanych od właściwego organu lub organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w związku z ich funkcjami na mocy niniejszego rozporządzenia jakimkolwiek osobom lub organom, chyba że następuje to w ramach wykonywania przez nich funkcji przewidzianych na mocy niniejszego rozporządzenia w formie skrótowej lub zbiorczej, która uniemożliwia zidentyfikowanie poszczególnych podmiotów, o których mowa w art. 2, bądź za wyraźną i uprzednią zgodą organu lub podmiotu, które dostarczyły informacje.

Informacje objęte wymogami dotyczącymi tajemnicy służbowej nie mogą być ujawniane innym podmiotom publicznym ani prywatnym, z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego.

Wymogi te mają również zastosowanie do potencjalnych nabywców, z którymi nawiązano kontakt w ramach przygotowań do restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podmiotu na mocy art. 13 ust. 3”.

- 17 Artykuł 90 rozporządzenia SRM, zatytułowany „Dostęp do dokumentów”, ma następujące brzmienie:

„1. Do dokumentów posiadanych przez [SRB] stosuje się rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1049/2001 [z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43)].

[...]

4. Osoby, które są przedmiotem decyzji [SRB], mają prawo dostępu do dokumentacji [SRB], z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnicy handlowej. Prawo dostępu do dokumentacji nie obejmuje informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów przygotowawczych [SRB]”.

II. Okoliczności leżące u podstaw sporu

- 18 Banco Popular Español SA (zwany dalej „Banco Popular”) był hiszpańską instytucją kredytową poddaną bezpośredniemu nadzorowi ostrożnościowemu EBC.
- 19 Aeris Invest jest osobą prawną prawa luksemburskiego, która była akcjonariuszem Banco Popular.

A. Sytuacja gospodarcza Banco Popular w latach 2016 i 2017

- 20 Okoliczności faktyczne dotyczące rozwoju sytuacji gospodarczej Banco Popular w latach 2016 i 2017, które zostały przedstawione w pkt 26–46 zaskarżonego wyroku, można streścić w następujący sposób:
- 21 W 2016 r. Banco Popular dokonał podwyższenia kapitału o 2,5 mld EUR.
- 22 W dniu 5 grudnia 2016 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji grupy Banco Popular (zwany dalej „planem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r.”). Preferowanym instrumentem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. był instrument umorzenia lub konwersji długu przewidziany w art. 27 rozporządzenia SRM.
- 23 W dniu 3 lutego 2017 r. Banco Popular opublikował sprawozdanie roczne za 2016 r., w którym ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołanie nowego prezesa.
- 24 W dniu 10 lutego 2017 r. DBRS Ratings Limited (DBRS), obecnie DBRS Morningstar, obniżył rating Banco Popular, z perspektywą negatywną, ze względu na osłabioną sytuację kapitału Banco Popular w wyniku straty netto wyższej niż ta, jaką przewidziano w sprawozdaniu rocznym wspomnianym w pkt 23 niniejszego wyroku, oraz wysiłki Banco Popular zmierzające do zmniejszenia wciąż wysokiego zasobu aktywów nierentownych.
- 25 W dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular ogłosił wyniki audytów wewnętrznych, wskazując, że może zajść konieczność dokonania korekt w sprawozdaniu rocznym za 2016 r. Korekt tych dokonano w sprawozdaniu finansowym Banco Popular za pierwszy kwartał 2017 r.
- 26 W następstwie tego ogłoszenia DBRS Morningstar obniżył w dniu 6 kwietnia rating Banco Popular, podtrzymując swoją perspektywę negatywną. Standard & Poor’s w dniu 7 kwietnia oraz Moody’s Investors service (zwany dalej „Moody’s”) w dniu 21 kwietnia 2017 r. również obniżyli rating Banco Popular z perspektywą negatywną.
- 27 W dniu 10 kwietnia 2017 r. na walnym zgromadzeniu akcjonariuszy Banco Popular prezes zarządu ogłosił, że bank rozważa albo podwyższenie kapitału, albo przeprowadzenie transakcji korporacyjnej z uwagi na sytuację grupy w zakresie funduszy własnych i poziomu aktywów nierentownych. Niespełna rok po objęciu stanowiska prezes-dyrektor generalny Banco Popular został zastąpiony.
- 28 W kwietniu 2017 r. Banco Popular wszczął procedurę sprzedaży prywatnej w celu dokonania zbycia tego banku na rzecz silnego konkurenta oraz w celu poprawienia jego sytuacji finansowej. Termin składania ofert przez ewentualnych nabywców zainteresowanych nabyciem Banco Popular wyznaczono na dzień 10 czerwca 2017 r.
- 29 W dniu 5 maja 2017 r. Banco Popular przedstawił sprawozdanie finansowe za pierwszy kwartał 2017 r., ogłaszając straty w wysokości 137 mln EUR.

- 30 W dniu 12 maja 2017 r. wymóg pokrycia wpływów netto (*Liquidity Coverage Requirement*) Banco Popular spadł poniżej minimalnego progu wynoszącego 80 %, określonego w art. 460 ust. 2 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2013, L 176, s. 1).
- 31 Pismem z dnia 16 maja 2017 r. Banco Santander SA poinformował Banco Popular, że nie jest w stanie złożyć wiążącej oferty w ramach procedury sprzedaży prywatnej.
- 32 W dniu 16 maja 2017 r. Banco Popular w zgłoszeniu istotnej okoliczności faktycznej, skierowanym do Comisión nacional del mercado de valores (krajowej komisji rynku papierów wartościowych, Hiszpania), wskazał, że potencjalni nabywcy wyrazili zainteresowanie procedurą sprzedaży prywatnej, lecz nie otrzymano żadnej wiążącej oferty.
- 33 W dniu 19 maja 2017 r. agencja Fitch Ratings Ltd obniżyła rating długoterminowy Banco Popular.
- 34 W dniu 23 maja 2017 r. Elke König, przewodnicząca SRB, udzieliła kanałowi telewizyjnemu Bloomberg wywiadu, podczas którego zapytano ją między innymi o sytuację Banco Popular.
- 35 W maju 2017 r. w licznych artykułach prasowych donoszono o trudnościach Banco Popular.
- 36 W pierwszych dniach czerwca 2017 r. Banco Popular odnotował wycofywanie środków na wielką skalę.
- 37 W dniu 5 czerwca 2017 r. rano Banco Popular przedstawił Banco de España (Bankowi Hiszpanii) pierwszy wniosek o awaryjne wsparcie płynnościowe, a następnie – po południu – drugi wniosek, w którym podwyższył oczekiwaną kwotę ze względu na duże przepływy środków. Na podstawie wniosku Banku Hiszpanii i w następstwie dokonanej przez EBC tego samego dnia oceny dotyczącej wniosku Banco Popular o awaryjne wsparcie płynnościowe Rada Prezesów EBC nie zgłosiła zastrzeżeń w stosunku do awaryjnego wsparcia płynnościowego na rzecz Banco Popular na okres do 8 czerwca 2017 r. Banco Popular otrzymał część owego awaryjnego wsparcia płynnościowego, a następnie bank Hiszpanii wskazał, że nie jest w stanie zapewnić Banco Popular dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.

B. Przebieg procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

- 38 W pkt 47–67 zaskarżonego wyroku Sąd przedstawił okoliczności faktyczne dotyczące przebiegu procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które można streścić w następujący sposób:
- 39 W dniu 23 maja 2017 r. SRB powierzyła firmie audytorskiej Deloitte (zwanej dalej „Deloitte”) jako niezależnemu ekspertowi przeprowadzenie wyceny Banco Popular na podstawie art. 20 rozporządzenia SRM.
- 40 W dniu 24 maja 2017 r. SRB w oparciu o art. 34 rozporządzenia SRM zażądała od Banco Popular informacji niezbędnych do przeprowadzenia jego wyceny. W dniu 2 czerwca 2017 r. zażądała ona również od Banco Popular przekazania informacji dotyczących procedury sprzedaży prywatnej, a także zapewnienia dostępu do zabezpieczonego wirtualnego repozytorium danych, które ten ostatni utworzył w ramach owej procedury.

- 41 W dniu 3 czerwca 2017 r. SRB na sesji wykonawczej przyjęła decyzję SRB/EES/2017/06, skierowaną do Fondo de Reestructuración Ordenada Bancaria (FROB) (funduszu na rzecz uporządkowanej restrukturyzacji banków, Hiszpania), w przedmiocie zaoferowania Banco Popular na sprzedaż. SRB zatwierdziła natychmiastowe uruchomienie procedury sprzedaży Banco Popular przez FROB i poinformowała FROB o wymogach dotyczących sprzedaży zgodnie z art. 39 dyrektywy 2014/59. SRB wskazała w szczególności, że FROB ma skontaktować się z pięcioma potencjalnymi nabywcami, których zaproszono do złożenia ofert w ramach procedury sprzedaży prywatnej.
- 42 Spośród pięciu potencjalnych nabywców dwaj postanowili nie uczestniczyć w procedurze sprzedaży, a jeden został wykluczony przez EBC ze względów ostrożnościowych.
- 43 W dniu 4 czerwca 2017 r. dwaj potencjalni nabywcy, którzy postanowili uczestniczyć w procedurze sprzedaży – Banco Santander oraz Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA – podpisali porozumienie o zachowaniu poufności, a w dniu 5 czerwca 2017 r. uzyskali dostęp do wirtualnego repozytorium danych.
- 44 W dniu 5 czerwca 2017 r. SRB na podstawie art. 20 ust. 5 lit. a) rozporządzenia SRM przyjęła pierwszą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 1”), której celem było dostarczenie informacji pozwalających na ustalenie, czy spełnione były warunki uruchomienia procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia.
- 45 W dniu 6 czerwca 2017 r. EBC dokonał oceny w przedmiocie znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością po zasięgnięciu opinii SRB, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit drugi wspomnianego rozporządzenia.
- 46 Z pkt 61 zaskarżonego wyroku wynika, że w następstwie tej oceny EBC uznał, biorąc pod uwagę zmiany sytuacji gospodarczej Banco Popular w latach 2016 i 2017, streszczone w pkt 21–37 niniejszego wyroku, a w szczególności nadmierne wpływy depozytów, szybkość utraty środków pieniężnych przez ten bank oraz niezdolność tego banku do wygenerowania innych środków płynnych, że istnieją obiektywne przesłanki wskazujące na to, iż Banco Popular prawdopodobnie nie będzie w stanie spłacić swoich długów lub wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności w najbliższej przyszłości. EBC doszedł do wniosku, że należy uznać, iż Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub, w każdym wypadku, jest zagrożony upadłością w najbliższej przyszłości, zgodnie z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM.
- 47 Tego samego dnia Banco Popular poinformował EBC, że jego zarząd doszedł do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością.
- 48 Okoliczności dotyczące procedury sprzedaży opisane w pkt 63–67 zaskarżonego wyroku można przedstawić w następujący sposób:
- 49 Pismem z dnia 6 czerwca 2017 r. FROB przekazał informacje dotyczące procedury sprzedaży i wyznaczył termin składania ofert na dzień 6 czerwca 2017 r. o północy.
- 50 Również tego samego dnia Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, jeden z dwóch potencjalnych nabywców Banco Popular, poinformował FROB, że nie złoży oferty.

- 51 Także w dniu 6 czerwca 2017 r. Deloitte przekazała SRB drugą wycenę (zwaną dalej „wyceną nr 2”), sporządzoną na podstawie art. 20 ust. 10 rozporządzenia SRM. Celem wyceny nr 2 było oszacowanie wartości aktywów i zobowiązań Banco Popular, przedstawienie prognozowanego sposobu potraktowania akcjonariuszy i wierzycieli w przypadku objęcia Banco Popular standardowym postępowaniem upadłościowym, a także dostarczenie informacji pozwalających na podjęcie decyzji w sprawie akcji i instrumentów właścicielskich, które mają być przeniesione, i umożliwiających SRB ustalenie warunków handlowych na potrzeby instrumentu zbycia działalności. W wycenie tej oszacowano między innymi wartość gospodarczą Banco Popular na 1,3 mld EUR w najbardziej optymistycznym scenariuszu, na wartość ujemną - 8,2 mld EUR w najbardziej pesymistycznym scenariuszu i na wartość ujemną - 2 mld EUR w najlepszym oszacowaniu.
- 52 W dniu 7 czerwca 2017 r. Banco Santander złożył wiążącą ofertę.
- 53 Pismem z dnia 7 czerwca 2017 r. FROB poinformował SRB, że w dniu 7 czerwca o godzinie 3.12 Banco Santander złożył ofertę i że zaproponowana przez ten bank cena za zakup akcji Banco Popular wynosiła 1 EUR. FROB wskazał, że jako oferenta wybranego w konkurencyjnej procedurze sprzedaży Banco Popular jego rada zarządzająca wyznaczyła Banco Santander i postanowiła zaproponować SRB wskazanie Banco Santander jako nabywcy w decyzji SRB w sprawie przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular.

C. Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

- 54 W dniu 7 czerwca 2017 r. SRB przyjęła sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do Banco Popular na podstawie rozporządzenia SRM.
- 55 W motywach 19, 21–25, 26 lit. c), 36 i 46 tego programu SRB stwierdziła:
- że w dniu 5 grudnia 2016 r. SRB przyjęła plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w którym określono strategię restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wskazano instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uznany za preferowany (motywy 19, 21 i 22);
 - że z oceny EBC dotyczącej znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością wynika, iż sytuacja płynnościowa Banco Popular uległa znacznemu pogorszeniu od października 2016 r. ze względu na wycofywanie depozytów we wszystkich segmentach klientów; wynikało z tego, że bank ten nie dysponował wystarczającymi opcjami, aby przywrócić swoją pozycję płynnościową, aby być w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności (motyw 23);
 - że szereg okoliczności doprowadziło do szybkiego pogorszenia się sytuacji płynnościowej Banco Popular, a mianowicie:
 - w lutym 2017 r. Banco Popular ogłosił zapotrzebowanie na rezerwy nadzwyczajne w kwocie 5,7 mld EUR, co doprowadziło do straty skonsolidowanej w wysokości 3,485 mld EUR, oraz powołał nowego prezesa;

- w dniu 10 lutego 2017 r. DBRS Morningstar obniżył rating Banco Popular;
 - w dniu 3 kwietnia 2017 r. Banco Popular wydał publiczne oświadczenie ad hoc na temat wyników wewnętrznych audytów mogących mieć istotny wpływ na jego sprawozdanie finansowe oraz potwierdził zastąpienie jego dyrektora generalnego niespełna rok po objęciu przez niego stanowiska;
 - w dniu 7 kwietnia 2017 r. Standard & Poor's obniżył rating Banco Popular, a w dniu 21 kwietnia uczynił to Moody's;
 - w dniu 12 maja 2017 r. Banco Popular naruszył wymóg pokrycia wpływów netto, którego minimalny próg wynosi 80 %, i nie był później w stanie przywrócić zgodności z tym wynikającym z przepisów progiem;
 - nieustające negatywne doniesienia medialne na temat wyników finansowych Banco Popular i przypuszczalnie bezpośredniego ryzyka upadłości lub utraty płynności doprowadziły do spotęgowania skali wycofywania depozytów; oraz
 - w dniu 6 czerwca 2017 r. DBRS Morningstar i Moody's obniżyli rating Banco Popular (motyw 24);
 - że powyższe okoliczności doprowadziły do znacznego wycofywania depozytów (motyw 25);
 - że Banco Popular otrzymał pierwsze awaryjne wsparcie płynnościowe w dniu 5 czerwca 2017 r. w następstwie zgody udzielonej przez EBC, ale Bank Hiszpanii nie był w stanie przyznać mu dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego [motyw 26 lit. c)];
 - że w dniu 6 czerwca 2017 r. Banco Popular poinformował EBC, że jego zarząd doszedł do wniosku, iż bank jest zagrożony upadłością (motyw 36); oraz
 - że instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziany w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie był odpowiedni do okoliczności istniejących w dniu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (motyw 46).
- 56 W art. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła, że od wskazanego tam dnia Banco Popular zostanie objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a to ze względu na to, że spełnione zostały warunki określone w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia SRM.
- 57 W tym względzie z art. 2–4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika, iż SRB uznała przede wszystkim, że Banco Popular znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, następnie – że nie istnieją inne środki, które mogłyby zapobiec upadłości Banco Popular w rozsądnym terminie, i wreszcie – że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w formie instrumentu zbycia działalności Banco Popular jest konieczne w celu zapewnienia ciągłości funkcji krytycznych banku i uniknięcia znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, w szczególności w Hiszpanii.

- 58 W związku z powyższym w art. 5 ust. 1 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB postanowiła:
- „Instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowany wobec Banco Popular będzie polegał na zbyciu działalności na podstawie art. 24 rozporządzenia [SRM] poprzez przeniesienie akcji na nabywcę. Bezpośrednio przed zastosowaniem instrumentu zbycia działalności nastąpi obniżenie wartości i konwersja instrumentów kapitałowych”.
- 59 Artykuł 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określa warunki dotyczące tego umorzenia oraz zbycia działalności. I tak w art. 6 ust. 1 tego programu SRB postanowiła:
- najpierw obniżyć wartość nominalną kapitału zakładowego Banco Popular o 2 098 429 046 EUR, co prowadziło do umorzenia 100 % akcji Banco Popular;
 - następnie dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów dodatkowych w Tier I wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji w sprawie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje I”;
 - następnie obniżyć do 0 wartość nominalną „nowych akcji I”, co prowadziło do umorzenia 100 % tych „nowych akcji I”;
 - wreszcie dokonać konwersji całej kwoty głównej instrumentów w Tier II wyemitowanych przez Banco Popular, które znajdowały się w obrocie w dniu wydania decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, na nowo wyemitowane akcje Banco Popular, „nowe akcje II”.
- 60 Artykuł 6 ust. 3 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewiduje, że wyżej wymienione środki polegające na obniżeniu wartości i konwersji opierają się na wycenie nr 2, potwierdzonej wynikami przejrzystego i otwartego procesu sprzedaży przeprowadzonego przez FROB.
- 61 W art. 6 ust. 5 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wskazała, że wykonuje uprawnienia powierzone jej w art. 24 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM, dotyczącym instrumentu zbycia działalności, oraz że nakazuje, by „nowe akcje II”, wolne od wszelkich praw lub roszczeń osób trzecich, w zamian za zapłatę ceny zakupu w wysokości 1 EUR, zostały przeniesione na Banco Santander. Uściślono, że nabywca wyraził już zgodę na przeniesienie.
- 62 SRB wskazała również, że przeniesienie „nowych akcji II” powinno nastąpić na podstawie wiążącej oferty nabywcy z dnia 7 czerwca 2017 r. i powinno zostać zrealizowane przez FROB.
- 63 Sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedłożono Komisji do zatwierdzenia w dniu 7 czerwca 2017 r.

- 64 W tym samym dniu instytucja ta przyjęła decyzję 2017/1246 zatwierdzającą sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i powiadomiła o niej SRB. Jak wynika z motywu 4 owej decyzji:

„Komisja akceptuje program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności Komisja zgadza się z przedstawionym przez SRB uzasadnieniem konieczności przeprowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w interesie publicznym, zgodnie z art. 18 ust. 5 rozporządzenia [SRM]”.

- 65 Również w dniu 7 czerwca 2017 r. SRB powiadomiła FROB o spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, publikując jednocześnie na swojej stronie internetowej informację o przyjęciu tego programu wraz z dokumentem podsumowującym skutki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 66 Tego samego dnia FROB przyjął środki konieczne do wdrożenia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zgodnie z art. 29 rozporządzenia SRM.

D. Okoliczności faktyczne zaistniałe po przyjęciu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

- 67 W dniu 14 czerwca 2018 r. Deloitte przesłała SRB wycenę różnicy w traktowaniu, o której mowa w art. 20 ust. 16–18 rozporządzenia SRM, przeprowadzoną w celu ustalenia, czy akcjonariusze i wierzyciele zostaliby lepiej potraktowani, gdyby Banco Popular został poddany standardowemu postępowaniu upadłościowemu. W dniu 31 lipca 2018 r. Deloitte przesłała SRB uzupełnienie do owej wyceny, poprawiając pewne błędy formalne.
- 68 W dniu 11 lipca 2017 r. SRB opublikowała na swojej stronie internetowej jawną wersję spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W wersji tej SRB utajniła w szczególności niektóre informacje zawarte w motywach 23–26 tego programu, dotyczące kryzysu płynności Banco Popular, a także wynikające z tego elementy art. 6 ust. 3 i 4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczące wykonania uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji.
- 69 W lipcu 2017 r. EBC opublikował na swojej stronie internetowej jawną wersję swojej oceny dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.
- 70 W dniach 2 lutego i 31 października 2018 r. SRB opublikowała mniej okrojone jawne wersje spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w których były obecnie widoczne pewne utajnione wcześniej informacje, o których mowa w pkt 68 niniejszego wyroku, z wyjątkiem niektórych danych liczbowych. W tym kontekście opublikowała ona również jawne wersje wyceny nr 1 i wyceny nr 2.

III. Postępowanie przed Sądem i zaskarżony wyrok

- 71 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 18 września 2017 r. wnosząca odwołanie wniosła skargę o stwierdzenie nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246.

A. Postępowanie przed Sądem

- 72 Pismem złożonym w sekretariacie w dniu 15 listopada 2017 r. SRB na podstawie art. 92 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem wniosła do Sądu o zarządzenie przeprowadzenia środków dowodowych dotyczących przedstawienia pewnych dokumentów wymienionych w załączniku do tego wniosku. Postanowieniem z dnia 30 listopada 2017 r. Sąd odmówił uwzględnienia tego wniosku o przeprowadzenie środków dowodowych na ówczesnym etapie postępowania.
- 73 Pismami złożonymi w sekretariacie Sądu, odpowiednio, w dniach 6 i 30 listopada 2017 r. oraz w dniach 5 i 13 grudnia 2017 r. Banco Santander, Rada, Królestwo Hiszpanii oraz Parlament Europejski wnieśli o dopuszczenie ich do niniejszego postępowania w charakterze interwenientów popierających żądania SRB i Komisji. Postanowieniami z dnia 6 sierpnia 2018 r. i z dnia 12 kwietnia 2019 r. Sąd uwzględnił te wnioski o dopuszczenie do sprawy w charakterze interwenientów.
- 74 W dniu 16 lutego 2018 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedłożenia ostatniej jawnej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jawnej wersji wyceny nr 2, opublikowanych na jej stronie internetowej. SRB przedłożyła te dokumenty w wyznaczonym terminie.
- 75 W piśmie złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 21 stycznia 2020 r. wnosząca odwołanie przedstawiła nowy zarzut na podstawie art. 84 regulaminu postępowania. Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii, Parlament, Rada i Banco Santander przedstawili swoje uwagi w wyznaczonych terminach.
- 76 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 2 października 2020 r. wnosząca odwołanie przedłożyła nowy wniosek dowodowy na podstawie art. 85 § 3 regulaminu postępowania. Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii, Parlament, Rada i Banco Santander przedstawili swoje uwagi w wyznaczonym terminie.
- 77 W dniu 16 marca 2021 r. Sąd w ramach środków organizacji postępowania przewidzianych w art. 89 regulaminu postępowania wezwał SRB do przedstawienia kilku dokumentów. Pismami z dnia 30 marca i 20 kwietnia 2021 r. SRB odpowiedziała, że żądane dokumenty są w całości lub częściowo poufne i że mogą zostać przedstawione, jeżeli Sąd zarządzi przeprowadzenie odpowiedniego środka dowodowego.
- 78 Postanowieniem z dnia 12 maja 2021 r. Sąd nakazał SRB na podstawie z jednej strony art. 24 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz z drugiej strony art. 91 lit. b), art. 92 § 3 i art. 103 regulaminu postępowania przedłożenie pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2, oceny EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością oraz pełnej wersji i jawnej wersji pisma Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., wraz z załącznikiem do tego pisma, oraz pisma EBC do Banco Popular z dnia 18 maja 2017 r.

- 79 Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r. Sąd wyłączył z akt sprawy poufne wersje dokumentów przedłożonych przez SRB w wykonaniu postanowienia z dnia 12 maja 2021 r. i przekazał wnoszącej odwołanie oraz Królestwu Hiszpanii, Parlamentowi, Radzie i Banco Santander pismo Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r. bez załącznika.

B. Zaskarżony wyrok

- 80 Na poparcie skargi wnosząca odwołanie podniosła dziesięć zarzutów.
- 81 Zarzut pierwszy dotyczył naruszenia obowiązku uzasadnienia i prawa do obrony, zapisanych w art. 15 i 296 TFUE oraz w art. 42 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „Kartą”). Zarzut drugi dotyczył naruszenia zasady *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* oraz art. 88 rozporządzenia SRM. Zarzut trzeci dotyczył niezgodności z prawem rozporządzenia SRM, która miałyby polegać na tym, że art. 21 i 24 tego rozporządzenia naruszają zasady związane z delegowaniem uprawnień. Zarzut czwarty dotyczył niezgodności z prawem rozporządzenia SRM, która miałyby polegać na tym, że art. 15 i 22 tego rozporządzenia naruszają prawo własności zapisane w art. 17 Karty oraz zasadę proporcjonalności przewidzianą w art. 5 ust. 4 TUE. Zarzut piąty dotyczył niezgodności z prawem rozporządzenia SRM, która miałyby polegać na tym, że art. 18 i 20 tego rozporządzenia naruszają prawo do bycia wysłuchanym zapisane w art. 17 i 41 Karty. Zarzut szósty dotyczył naruszenia prawa własności zapisanego w art. 17 Karty oraz naruszenia art. 5 ust. 4 TUE. Zarzut siódmy dotyczył naruszenia prawa do bycia wysłuchanym zapisanego w art. 17 i 41 Karty. Zarzut ósmy dotyczył naruszenia art. 18 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności oraz art. 296 TFUE. Zarzut dziewiąty dotyczył naruszenia art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności oraz art. 296 TFUE. Zarzut dziesiąty dotyczył naruszenia art. 14 rzeczonego rozporządzenia, obowiązku staranności oraz art. 296 TFUE.
- 82 Zaskarżonym wyrokiem Sąd oddalił skargę w całości.
- 83 W wyroku tym Sąd oddalił również złożone przez wnoszącą odwołanie wnioski o zastosowanie środków organizacji postępowania i środków dowodowych.

IV. Żądania stron w postępowaniu odwoławczym

- 84 Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:
- uchylenie zaskarżonego wyroku,
 - uwzględnienie jej żądań przedstawionych przed Sądem, mających na celu stwierdzenie nieważności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz decyzji 2017/1246 oraz stwierdzenie niemożności stosowania art. 15 i 22 rozporządzenia SRM na podstawie art. 277 TFUE, oraz
 - obciążenie Komisji i SRB kosztami postępowania w obu instancjach.
- 85 Komisja, SRB, Parlament, Rada, Królestwo Hiszpanii oraz Banco Santander wnoszą do Trybunału o oddalenie odwołania i obciążenie wnoszącej odwołanie kosztami postępowania.

- 86 Na wypadek gdyby Trybunał uwzględnił odwołanie i postanowił, zgodnie z art. 61 statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, sam orzec w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności, Banco Santander wnosi, zgodnie z art. 264 akapit drugi TFUE, o ograniczenie zakresu mającego zapasć wyroku poprzez utrzymanie w mocy skutków sprzedaży Banco Popular na rzecz Banco Santander. Gdyby zaistniał taki właśnie wypadek, Rada wnosi do Trybunału o stwierdzenie, że nic nie podważa zgodności z prawem art. 15, 18, 20, 21, 22 i 24 rozporządzenia SRM.

V. W przedmiocie odwołania

- 87 Na poparcie odwołania wnosząca je podnosi osiem zarzutów, dotyczących, odpowiednio, naruszenia:
- art. 18 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności oraz art. 296 TFUE (zarzut pierwszy);
 - art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności oraz art. 296 TFUE (zarzut drugi);
 - obowiązku staranności, art. 17 i 47 Karty oraz art. 14 rozporządzenia SRM (zarzut trzeci);
 - prawa obrony przewidzianego w art. 47 Karty i art. 296 TFUE (zarzut czwarty);
 - art. 296 TFUE oraz prawa do obrony przewidzianego w art. 47 Karty w odniesieniu do poufności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2 (zarzut piąty);
 - art. 47 Karty i art. 6 europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, podpisanej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r. (zwanej dalej „EKPC”), w związku z tym, że Sąd oddalił wniosek wnoszącej odwołanie o przedstawienie dokumentów (zarzut szósty);
 - art. 17 i 52 Karty, w związku z tym, że Sąd oddalił jej zarzut dotyczący niezgodności z prawem art. 15 i 22 rozporządzenia SRM (zarzut siódmy); jak również
 - art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE (zarzut ósmy).

A. Rozważania wstępne

- 88 Na wstępie należy zauważyć, że w skardze leżącej u podstaw niniejszego odwołania wnosząca odwołanie domagała się stwierdzenia nieważności zarówno spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i decyzji 2017/1246.
- 89 O ile Trybunał orzekł już w wyroku z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB (C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 102, 103), że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi aktu zaskarżalnego w rozumieniu art. 263 akapit czwarty TFUE, w związku z czym skarga jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim dotyczy tego programu, o tyle decyzja 2017/1246, którą Komisja zatwierdziła ten program, ma cechy aktu, który może być przedmiotem skargi o stwierdzenie nieważności na podstawie art. 263 akapit czwarty TFUE.

- 90 Trybunał wyjaśnił jednak, że w ramach skargi o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji takiej jak decyzja 2017/1246 zainteresowane osoby fizyczne lub prawne mogą powołać się na niezgodność z prawem programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, który instytucja ta zatwierdziła, nadając mu w ten sposób wiążące skutki prawne, co może zagwarantować tym osobom wystarczającą ochronę sądową. Ponadto w drodze takiego zatwierdzenia Komisja akceptuje elementy i uzasadnienie zawarte w tym programie, wobec czego powinna w razie potrzeby ustosunkować się do nich przed sądem Unii (wyrok z dnia 18 czerwca 2024 r., Komisja/SRB, C-551/22 P, EU:C:2024:520, pkt 96 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 91 W tych właśnie ramach należy zatem zbadać zarzuty kwestionujące zgodność z prawem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

B. W przedmiocie zarzutów pierwszego i od czwartego do szóstego, dotyczących naruszenia art. 296 TFUE, art. 18 rozporządzenia SRM, obowiązku staranności ciążącego na SRB, art. 47 Karty, art. 6 EKPC i zasady kontryktoryjności

- 92 W zarzutach pierwszym i od czwartego do szóstego, które należy zbadać w pierwszej kolejności, wnosząca odwołanie twierdzi zasadniczo, że dostęp do pełnej wersji w szczególności spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 1 i wyceny nr 2 był konieczny do skorzystania z jej prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem (zarzut piąty), że uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było niewystarczające i wewnętrznie sprzeczne z powodu informacji utajnionych w tym programie oraz w wycenie nr 1 i wycenie nr 2 (zarzuty pierwszy i czwarty) oraz że w związku z tym Sąd powinien był zarządzić – w drodze środka organizacji postępowania – przedstawienie w całości tych dokumentów oraz dokumentów uzupełniających (zarzut szósty).

1. W przedmiocie zarzutu piątego

- 93 W zarzucie piątym wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył prawo przy stosowaniu art. 296 TFUE i art. 47 Karty, orzekając w pkt 354–402 zaskarżonego wyroku, że informacje poufne zawarte w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i wycenie nr 2 nie były konieczne do skorzystania z jej prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem. Zarzut ten składa się z czterech części.

a) Argumentacja stron

- 94 W części pierwszej zarzutu piątego wnosząca odwołanie twierdzi, że – wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 356–359 zaskarżonego wyroku – miała ona prawo, na podstawie art. 296 TFUE i art. 47 Karty, otrzymać pełną wersję spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nawet jeśli nie była ona adresatem tego programu.
- 95 W tym względzie utrzymuje ona, że zgodnie z art. 88 ust. 1 rozporządzenia SRM powinna ona była otrzymać pełny tekst spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu wniesienia skargi. Ponadto przypomina, że prawo do zapoznania się z uzasadnieniem aktu stosuje się nie tylko do adresatów danej decyzji, ale także do osób trzecich, których ona dotyczy. W tych okolicznościach, jeżeli w braku publikacji lub doręczenia takiej decyzji osoby te muszą zwrócić się o przekazanie im pełnego tekstu, termin do wniesienia skargi może biec dopiero od chwili dokładnego zapoznania się przez nie z treścią i uzasadnieniem danego aktu, tak aby mogły

one skutecznie skorzystać z prawa do wniesienia skargi. Wnosząca odwołanie właśnie zwróciła się o dostęp do pełnego tekstu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w sierpniu 2017 r.

- 96 W części drugiej zarzutu piątego utrzymuje ona, że Sąd naruszył art. 296 TFUE i art. 47 Karty, gdy orzekł w pkt 381 i 388 zaskarżonego wyroku, że publikacja okrojonej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji była zgodna z art. 88 rozporządzenia SRM.
- 97 Pierwotnie opublikowana wersja spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uniemożliwiła bowiem w opinii wnoszącej odwołanie zapoznanie się przez nią z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uzyskanie dostępu do wyceny nr 1. Nawet aktualna wersja spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie pozwala ani poznać wszystkich tych celów, ani zrozumieć zakresu kryzysu płynności Banco Popular, ani powodów, dla których nie można było udzielić awaryjnego wsparcia płynnościowego, ani też powodów uzasadniających wybór wartości - 8,2 mld EUR do celów obniżenia wartości.
- 98 Zdaniem wnoszącej odwołanie zasadność tej krytyki znajduje potwierdzenie w okolicznościach, że w dniu 16 lutego 2018 r. Sąd zarządził SRB przedstawienie bardziej kompletnej wersji tych dokumentów oraz że, w jej opinii, zaskarżony wyrok opiera się głównie na informacjach, które zostały udostępnione w 2018 r. Ponadto, wbrew temu, co Sąd orzekł w pkt 389–393 zaskarżonego wyroku, decyzje komisji odwoławczej SRB z dnia 28 listopada 2017 r. i z dnia 19 czerwca 2018 r., na podstawie których udzielono później dostępu do wspomnianych dokumentów, nie opierały się w ogóle na czasie, który upłynął od przyjęcia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 99 W części trzeciej zarzutu piątego wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 296 TFUE i art. 47 Karty, orzekając, po pierwsze, w pkt 394 i 395 zaskarżonego wyroku, że prawo do obrony nie zostało naruszone, ponieważ wnosząca odwołanie mogła wnieść skargę i przedstawić uwagi w przedmiocie nowych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Niemniej zdaniem wnoszącej odwołanie sama możliwość wniesienia skargi nie oznacza, że prawo do obrony mogło zostać wykonane w skuteczny sposób. Uważa ona, że w tym celu osoby, których dotyczy decyzja, powinny mieć prawo zażądać pełnego tekstu w celu wniesienia skargi o stwierdzenie nieważności. Jeżeli bowiem nie wszystkie informacje są dostępne, niemożliwe jest sformułowanie i pełne rozwinięcie odpowiednich zarzutów w skardze. Ponadto bardzo trudno jest wysunąć nowe zarzuty po wniesieniu skargi przed Sądem, co potwierdza fakt, że w niniejszym przypadku dwa nowe zarzuty podniesione w jej replice w pierwszej instancji nie zostały uwzględnione lub zostały uznane za niedopuszczalne przez Sąd w pkt 701–704 i 710–713 zaskarżonego wyroku.
- 100 Po drugie, zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd w pkt 396 i 397 tego wyroku błędnie orzekł, że brak uzasadnienia może zostać naprawiony a posteriori, ponieważ informacje poufne były od początku zawarte w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, w wycenie nr 1 i w wycenie nr 2, mimo że nie zostały one przekazane wnoszącej odwołanie.
- 101 W części czwartej zarzutu piątego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 296 TFUE i art. 47 Karty, ponieważ postanowieniem z dnia 9 czerwca 2021 r., o którym mowa w pkt 723 zaskarżonego wyroku, orzekł, że pełny tekst spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i oceny dotyczącej znajdowania się przez Banco

Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi. W tym względzie utrzymuje ona, że zamierzonym celem wniosku o udzielenie dostępu do tych dokumentów jest to, by być w stanie podnieść nowe argumenty, a nawet nowe zarzuty.

- 102 Ponadto zdaniem wnoszącej odwołanie pełne wersje owych dokumentów są powszechnie znane nie tylko SRB i Komisji, ale także Sądowi, i z tego względu nieuchronnie mają one pewien wpływ na ich postrzeganie przedstawionych argumentów. I tak w pkt 278 zaskarżonego wyroku Sąd oparł się na załączniku do pisma Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., mimo że dokument ten nie został przekazany wnoszącej odwołanie. W tych okolicznościach nieprzekazanie wspomnianych dokumentów jest sprzeczne z zasadą kontrydiktoryjności.
- 103 Komisja i Banco Santander podnoszą niedopuszczalność zarzutu piątego ze względu na to, że wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów, które przedstawiła przed Sądem. SRB twierdzi, że część trzecia tego zarzutu jest niedopuszczalna, gdyż argumentacja podniesiona na poparcie tej części zarzutu, a mianowicie konieczność dysponowania wszystkimi informacjami, aby być w stanie przedstawić swoją skargę, została wysunięta po raz pierwszy na etapie postępowania odwoławczego.
- 104 Co do istoty Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander twierdzą, że zarzut piąty nie jest zasadny.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

- 105 Przede wszystkim w odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez Komisję i Banco Santander należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecnictwem z art. 256 ust. 1 akapit drugi TFUE, art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz art. 168 § 1 lit. d) i art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem wynika, że odwołanie powinno precyzyjnie wskazywać zakwestionowane części wyroku, o którego uchylenie się wnosi, oraz zawierać argumenty prawne, które szczegółowo uzasadniają to żądanie, pod rygorem niedopuszczalności odwołania lub danego zarzutu. Wynikających z tych przepisów wymogów uzasadnienia nie spełnia odwołanie, które polega jedynie na powtórzeniu lub dosłownym zacytowaniu zarzutów i argumentów przedstawionych już przed Sądem, w tym opartych na okolicznościach faktycznych odrzuconych wprost przez Sąd, i które nie zawiera nawet argumentacji, mającej konkretnie na celu określenie naruszenia prawa, jakim miałyby być dotknięty zaskarżony wyrok. Odwołanie takie stanowi bowiem w istocie wniosek o ponowne rozpatrzenie skargi wniesionej do Sądu, co nie należy do kompetencji Trybunału (wyrok z dnia 11 stycznia 2024 r., Planistat Europe i Charlot/Komisja, C-363/22 P, EU:C:2024:20, pkt 40, 41 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 106 Jednakże w sytuacji gdy wnoszący odwołanie kwestionuje interpretację lub sposób zastosowania przez Sąd prawa Unii, kwestie prawne rozpatrywane w pierwszej instancji mogą ponownie stanowić przedmiot sporu w ramach odwołania. Gdyby bowiem wnoszący odwołanie nie mógł oprzeć odwołania na zarzutach i argumentach podniesionych już przed Sądem, postępowanie odwoławcze byłoby częściowo pozbawione sensu (wyroki: z dnia 12 września 2006 r., Reynolds Tobacco i in./Komisja, C-131/03 P, EU:C:2006:541, pkt 51; a także z dnia 9 lipca 2020 r., Haswani/Rada, C-241/19 P, EU:C:2020:545, pkt 50 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 107 Tymczasem w niniejszej sprawie zarzut piąty odwołania zmierza w istocie do podważenia stanowiska Sądu, jakie zajął on w poszczególnych kwestiach prawnych przedstawionych mu w pierwszej instancji, w szczególności w odniesieniu do obowiązku uzasadnienia ciążącego na instytucjach na mocy art. 296 TFUE i prawa do skutecznej ochrony sądowej zagwarantowanego w art. 47 Karty. Ponadto ponieważ odwołanie wskazuje szczegółowo kwestionowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na jakich jest oparte, nie można go uznać za niedopuszczalne w całości.
- 108 Niemniej jednak w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie krytykuje w ramach części drugiej zarzutu piątego pkt 389–393 zaskarżonego wyroku z tego względu, że w decyzjach z dnia 28 listopada 2017 r. i z dnia 19 czerwca 2018 r., w odpowiedzi na wnioski wnoszącej odwołanie o udzielenie dostępu do dokumentów, komisja odwoławcza SRB uwzględniła czas, jaki upłynął od przyjęcia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu dokonania oceny poufności niektórych dokumentów, nie utrzymuje ona ani a fortiori nie dowodzi, że Sąd przeinaczył dowody, uznając w pkt 392 zaskarżonego wyroku, że z uwagi na okoliczność, iż decyzje te zostały wydane, odpowiednio, ponad sześć miesięcy i jeden rok po przyjęciu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czas, który w ten sposób upłynął, mógł mieć wpływ na ocenienie przez komisję odwoławczą kwestii, czy spełnione były warunki, od których zależy poufność danych informacji.
- 109 Tymczasem zgodnie z utrwalonym orzecznictwem z art. 256 ust. 1 TFUE i art. 58 akapit pierwszy statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wynika, że odwołanie ogranicza się do kwestii prawnych i że jedynie Sąd jest właściwy do dokonywania ustaleń faktycznych i oceny tych z nich, które uzna za istotne, jak również do oceny dowodów. Ocena okoliczności faktycznych i dowodów nie stanowi – z zastrzeżeniem przypadków ich przeinaczenia – kwestii prawnej, podlegającej jako taka kontroli Trybunału w postępowaniu odwoławczym (wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja/European Food i in., C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 71 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 110 Wobec powyższego część druga zarzutu piątego jest niedopuszczalna w zakresie, w jakim zakwestionowano w niej pkt 389–393 zaskarżonego wyroku.
- 111 Wreszcie, jeśli chodzi o część trzecią tego zarzutu, SRB błędnie podnosi jej niedopuszczalność, uzasadniając to tym, że wnosząca odwołanie po raz pierwszy w odwołaniu podnosi argument dotyczący konieczności dysponowania wszystkimi informacjami, aby być w stanie skorzystać z przysługującego jej prawa do wniesienia skargi. Ze skargi w pierwszej instancji wynika bowiem, że po tym, jak SRB odmówiła dostarczenia tych informacji, wnosząca odwołanie wniosła do Sądu o zarządzenie przedstawienia między innymi pełnej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 1, aby móc sprawdzić w szczególności, czy warunki, od których art. 18 i 20 rozporządzenia SRM uzależniają podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zostały spełnione w niniejszym przypadku.

2) Co do istoty

- 112 W czterech częściach zarzutu piątego wnosząca odwołanie twierdzi zasadniczo, że na podstawie art. 296 TFUE i art. 47 Karty należało uznać, iż przysługuje jej prawo dostępu do pełnych wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wycen przygotowawczych, w tym do informacji poufnych zawartych w tych dokumentach. Nie kwestionując jako takiego wystarczającego charakteru uzasadnienia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej

likwidacji, krytykuje ona fakt, że niektóre powody i informacje zawarte w oryginalnej wersji tego programu zostały pierwotnie utajnione w wersji opublikowanej w Internecie i zostały ujawnione jedynie częściowo po wniesieniu skargi.

- 113 W tym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że obowiązek uzasadnienia stanowi istotny wymóg formalny, który należy odróżnić od kwestii zasadności uzasadnienia, odnoszącej się do materialnej zgodności z prawem spornego aktu (wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r., *Jenkinson/Rada i in.*, C-46/22 P, EU:C:2024:50, pkt 130 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 114 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem chociaż uzasadnienie, jakiego wymaga art. 296 TFUE, powinno w sposób jasny i jednoznaczny przedstawiać tok rozumowania instytucji, która wydała akt, tak aby umożliwić zainteresowanym poznanie powodów uzasadniających przyjęcie danych środków, a właściwemu sądowi dokonanie jego kontroli, to uzasadnienie takie powinno być także dostosowane do charakteru danego aktu i kontekstu, w jakim został on wydany. Z tej perspektywy nie ma wymogu, by uzasadnienie wyszczególniało wszystkie istotne okoliczności faktyczne i prawne, ponieważ ocena, czy uzasadnienie aktu jest wystarczające, winna nie tylko opierać się na jego brzmieniu, ale także uwzględniać okoliczności jego wydania, jak również całość przepisów prawa regulujących daną dziedzinę oraz w szczególności interes, jaki w uzyskaniu informacji mogą mieć adresaci aktu (zob. podobnie wyroki: z dnia 8 maja 2019 r., *Landeskreditbank Baden-Württemberg/EBC*, C-450/17 P, EU:C:2019:372, pkt 85, 87; a także z dnia 29 września 2022 r., *ABLV Bank/SRB*, C-202/21 P, EU:C:2022:734, pkt 193 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 115 Ponadto Trybunał orzekł już, że stopień szczegółowości uzasadnienia decyzji musi być proporcjonalny do rzeczywistych możliwości, warunków technicznych i terminu, w jakim ma być ono przedstawione. W każdym wypadku zgodnie z utrwalonym orzecznictwem przy sporządzaniu danego aktu prawnego instytucje Unii Europejskiej nie muszą odnosić się w nim do oczywiście drugoplanowych kwestii ani uprzedzać możliwych zastrzeżeń (zob. podobnie wyroki: z dnia 10 lipca 2008 r., *Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala*, C-413/06 P, EU:C:2008:392, pkt 167 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 6 listopada 2012 r., *Éditions Odile Jacob/Komisja*, C-551/10 P, EU:C:2012:681, pkt 48).
- 116 Jeśli chodzi o art. 47 Karty, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału skuteczność kontroli sądowej gwarantowanej w tym artykule wymaga, by zainteresowany miał możliwość zapoznania się z powodami wydanej w stosunku do niego decyzji, czy to poprzez lekturę samej decyzji, czy to poprzez poinformowanie go o tych powodach na jego żądanie, bez uszczerbku dla uprawnienia właściwego sądu do zażądania podania tych powodów od właściwego organu, co pozwoli zainteresowanemu na obronę swoich praw w najlepszych możliwych warunkach oraz na w podjęcie w sposób w pełni świadomy decyzji, czy celowe jest wniesienie sprawy do właściwego sądu, a sądowi w pełni umożliwi dokonanie kontroli zgodności z prawem danej decyzji (wyroki: z dnia 4 czerwca 2013 r., *ZZ*, C-300/11, EU:C:2013:363, pkt 53 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 24 listopada 2020 r., *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 i C-226/19, EU:C:2020:951, pkt 43).
- 117 W odniesieniu konkretnie do przekazania uzasadnienia osobom innym niż adresat aktu należy przypomnieć, że Trybunał orzekł już, iż instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii są co do zasady zobowiązane na podstawie zasady ochrony tajemnicy handlowej, która stanowi ogólną zasadę prawa Unii skonkretyzowaną w szczególności w art. 339 TFUE, do nieujawniania

konkurentom prywatnego podmiotu gospodarczego poufnych informacji dostarczonych przez ten podmiot (wyrok z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 109 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 118 W celu zapewnienia przestrzegania tych obowiązków Trybunał uznał w szeregu dziedzin prawa Unii, że uzasadnienie aktu niekorzystnego dla jednostki, które opiera się na ocenie pozycji dotyczącej prywatnych podmiotów gospodarczych, może w pewnym zakresie zostać ograniczone w celu ochrony informacji dotyczących tych podmiotów objętych tajemnicą handlową. Obowiązek poszanowania tajemnicy handlowej nie może jednak pozbawić obowiązku uzasadnienia jego istoty. W związku z tym o ile w świetle obowiązku poszanowania tajemnicy handlowej taki akt może być wystarczająco uzasadniony i nie zawierać w szczególności wszystkich danych liczbowych, na których opiera się rozumowanie, o tyle uzasadnienie powinno jednak przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny to rozumowanie oraz zastosowaną metodologię (zob. podobnie wyroki: z dnia 1 lipca 2008 r., Chronopost i La Poste/UFEX i in., C-341/06 P i C-342/06 P, EU:C:2008:375, pkt 108–111; z dnia 21 grudnia 2016 r., Club Hotel Loutraki i in./Komisja, C-131/15 P, EU:C:2016:989, pkt 48; a także z dnia 15 lipca 2021 r., Komisja/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, pkt 110, 111, 120).
- 119 W ramach systemu wprowadzonego rozporządzeniem SRM przestrzeganie wymogów tajemnicy zawodowej przewidzianych w art. 339 TFUE zostało doprecyzowane w szczególności w art. 88 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia, zakazującym SRB ujawniania informacji objętych tymi wymogami innemu podmiotowi publicznemu lub prywatnemu, chyba że ujawnienie to jest konieczne w ramach postępowań sądowych. Ponadto art. 90 ust. 4 wspomnianego rozporządzenia stanowi, że osoby, których dotyczą decyzje SRB, mają prawo dostępu do jej akt, z zastrzeżeniem uzasadnionego interesu innych osób w zakresie ochrony ich tajemnic handlowych, i wyraźnie stanowi, że prawo dostępu do akt nie obejmuje informacji poufnych ani wewnętrznych dokumentów przygotowawczych SRB.
- 120 Co się tyczy części od pierwszej do trzeciej tego zarzutu, które należy zbadać łącznie, z powyższych rozważań wynika, że Sąd słusznie orzekł w pkt 357 zaskarżonego wyroku, iż z tego względu, że wnosząca odwołanie nie była adresatem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji skierowanego do FROB, nie musiała ona w żadnym wypadku otrzymać całości tego programu.
- 121 Ponadto w pkt 381 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że wnosząca odwołanie nie podniosła w skardze w pierwszej instancji konkretnego argumentu w celu wykazania, iż oświadczenie o poufności informacji utajnionych w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było sprzeczne z zasadą przejrzystości. W tych okolicznościach Sąd nie naruszył prawa, gdy uznał w pkt 388 tego wyroku, że orzecznictwo przypomniane w pkt 117 i 118 niniejszego wyroku ma w drodze analogii zastosowanie do poufnych informacji będących w posiadaniu SRB w rozumieniu art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM. Otóż zgodnie z tym orzecznictwem osoba trzecia, której dotyczy taki program, nie zawsze ma prawo do otrzymania jego pełnej wersji.
- 122 Wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie w ramach części pierwszej zarzutu piątego, okoliczność, że zakaz ujawniania informacji objętych wymogami tajemnicy zawodowej ma zastosowanie na podstawie art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM, „z wyjątkiem sytuacji, gdy takie ujawnienie jest niezbędne w celu prowadzenia postępowania sądowego”, nie stoi na przeszkodzie takiej wykładni.

- 123 Zastrzeżenie to, w którym dokonano wyważenia wymogów wynikających z jednej strony z art. 339 TFUE, a z drugiej strony z art. 296 TFUE i art. 47 Karty, należy bowiem interpretować w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 117 i 118 niniejszego wyroku. Należy zatem uznać, że art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM wymagał od SRB, by uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przedstawiało w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania tego organu oraz zastosowaną metodologię, przy czym jednak obowiązek ten nie nakazywał mu ujawnienia informacji objętych tajemnicą handlową, a w szczególności wszystkich danych liczbowych wymienionych w tym programie, co znajduje potwierdzenie w motywie 116 tego rozporządzenia.
- 124 Z motywu tego wynika bowiem, że „informacje na temat treści i szczegółów planów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyniki wszelkich ocen tych planów mogą mieć dalekosiężne skutki, w szczególności dla danego przedsiębiorstwa”, w związku z czym „należy zapewnić odpowiednie mechanizmy utrzymywania poufności [tych] informacji”.
- 125 Ponadto poufność wymagana w art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM odczytywanym w świetle motywu 116 tego rozporządzenia ma na celu nie tylko ochronę szczególnych interesów bezpośrednio zainteresowanych przedsiębiorstw, lecz również zapewnienie, by SRB mogła skutecznie wykonywać zadania powierzone jej w przedmiotowym rozporządzeniu. W tym celu art. 34 ust. 1 i 2 rozporządzenia SRM przyznaje SRB w szczególności uprawnienie do żądania od instytucji kredytowych wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jej zadań, przy czym wymogi związane z poszanowaniem tajemnicy zawodowej nie zwalniają tych instytucji z obowiązku przekazania tych informacji. W braku zaufania, że przekazane poufne informacje zachowają co do zasady swój poufny charakter, płynne przekazywanie informacji koniecznych do wykonania wspomnianych zadań mogłoby być zagrożone (zob. analogicznie w odniesieniu do dyrektywy 2004/39/WE w sprawie rynków instrumentów finansowych wyrok z dnia 19 czerwca 2018 r., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, pkt 31–33).
- 126 W ramach części drugiej zarzutu piątego wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd orzekł w pkt 381 i 388 zaskarżonego wyroku, iż opublikowanie okrojonej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniało wymogi wynikające z art. 88 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia. Niemniej argumentacja ta wynika z oczywiście błędnej interpretacji tych punktów, które dotyczą poufności tego programu i w których nie poruszono kwestii wystarczającego charakteru uzasadnienia zawartego w jawnej wersji tego programu. Argumentacja wnoszącej odwołanie jest również sprzeczna ze stwierdzeniem zawartym w pkt 400 tego wyroku, zgodnie z którym Sąd zasadniczo zauważył, że rozpatrzył argumenty dotyczące podnoszonego niewystarczającego uzasadnienia, zawartego w jawnej wersji spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie w pkt 354–399 zaskarżonego wyroku, lecz w innej części tego wyroku, a mianowicie w jego pkt 330–353.
- 127 Co się tyczy w tym kontekście pkt 394 i 395 zaskarżonego wyroku, to o ile Sąd wskazał w nich, że późniejsze opublikowanie jawnej wersji programu, a także mniej okrojonych wersji tego programu oraz wyceny nr 1 i wyceny nr 2 umożliwiły wnoszącej odwołanie wniesienie skargi i przedstawienie argumentów dotyczących tych wersji, o tyle zamierzał on ustosunkować się do argumentacji wnoszącej odwołanie dotyczącej rzekomej niemożności obrony jej praw w braku dostępu do pełnych wersji tych dokumentów. Natomiast Sąd w żaden sposób nie orzekł w tych punktach, że sam fakt wniesienia przez nią skargi wystarcza do wykazania, że jej prawo do skutecznego środka prawnego było przestrzegane.

- 128 W zakresie, w jakim – jak wskazano w pkt 126 niniejszego wyroku – analiza Sądu zawarta w pkt 354–399 zaskarżonego wyroku nie dotyczyła podnoszonego niewystarczającego charakteru ujawnionego uzasadnienia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, argumentacja wnoszącej odwołanie, w której powołuje się ona na takie niewystarczające uzasadnienie i która została streszczona w pkt 97 i 98 niniejszego wyroku, jest bezskuteczna.
- 129 Wreszcie krytyka sformułowana w odniesieniu do pkt 396 i 397 zaskarżonego wyroku wynika z oczywiście błędnej interpretacji tych punktów. Bynajmniej nie przyznając, że wadliwość aktu spowodowaną niewystarczającym uzasadnieniem można następnie naprawić, Sąd stwierdził bowiem, że SRB wcale nie uzupełniła uzasadnienia spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 1 i wyceny nr 2 informacjami, które nie były pierwotnie zawarte w tych dokumentach. Przeciwnie, zgodnie z ustaleniami Sądu, które nie zostały zakwestionowane przez wnoszącą odwołanie, SRB opublikowała na swojej stronie internetowej kolejno po sobie informacje, które znajdowały się już pierwotnie we wspomnianych dokumentach, mimo że zostały one uznane za poufne.
- 130 W konsekwencji części od pierwszej do trzeciej zarzutu piątego są – w zakresie, w jakim są one dopuszczalne – bezzasadne.
- 131 W części czwartej tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że wnosząc do Sądu o zarządzenie przedstawienia pełnego tekstu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 2 i oceny EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością, zmierzała ona do podniesienia nowych argumentów, a nawet nowych zarzutów. W tych okolicznościach uważa ona, że Sąd naruszył art. 296 TFUE i art. 47 Karty, orzekając w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2021 r., o którym mowa w pkt 723 zaskarżonego wyroku, że pełny tekst tych dokumentów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi w pierwszej instancji.
- 132 W tym względzie należy zauważyć, że w zakresie, w jakim ochrona informacji poufnych może – na podstawie art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM, interpretowanego w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 117 i 118 niniejszego wyroku, uzasadniać utajnienie niektórych danych liczbowych w uzasadnieniu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, ochrona ta uzasadnia również to, że wnosząca odwołanie nie może zakwestionować tych danych. Okoliczność, że w takiej sytuacji nie można zakwestionować niektórych danych liczbowych jako takich, jest bowiem bezpośrednią konsekwencją koniecznego pogodzenia wymogów wynikających z jednej strony z art. 339 TFUE, a z drugiej strony z art. 296 TFUE i art. 47 Karty, co uzasadnia zgodnie z tym orzecznictwem nieujawnienie informacji objętych tajemnicą handlową.
- 133 Należy uściślić, że nie oznacza to, iż nie istnieje żadna możliwość zaskarżenia tych danych liczbowych, ponieważ zgodnie z tym orzecznictwem uzasadnienie niekorzystnego dla jednostki aktu zawierającego te dane liczbowe powinno przedstawiać w sposób jasny i jednoznaczny rozumowanie i zastosowaną metodologię. Zaniedbanie w tym względzie otwiera zainteresowanej jednostce prawo do wniesienia skargi do sądu Unii.
- 134 W tych okolicznościach Sąd nie naruszył prawa, orzekając – w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2021 r., o którym mowa w pkt 723 zaskarżonego wyroku – że pełny tekst tych dokumentów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi w pierwszej instancji.

- 135 Ponadto o ile wnosząca odwołanie twierdzi, że nieujawnione informacje miały wpływ na rozstrzygnięcie Sądu, o tyle wystarczy zauważyć, że nie popiera ona w żaden sposób swojej argumentacji i opiera się, w zakresie, w jakim dotyczy ona pkt 278 zaskarżonego wyroku, na oczywiście błędnym rozumieniu tego wyroku. Z samego brzmienia tego punktu wynika bowiem, że Sąd w żaden sposób nie oparł się na załączniku do pisma Banco Popular do EBC z dnia 6 czerwca 2017 r., lecz jedynie powtórzył zawarte w tym piśmie informacje dotyczące tego załącznika. Wnosząca odwołanie nie kwestionuje zaś faktu, że pismo to zostało jej przekazane.
- 136 Wynika z tego, że zarzut piąty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu pierwszego

- 137 W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd błędnie orzekł w pkt 275–327 zaskarżonego wyroku, iż SRB dopełniła ciążącego na niej obowiązku staranności oraz przestrzegała art. 296 TFUE w odniesieniu do oceny warunków restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

a) Argumentacja stron

- 138 W ramach części pierwszej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie utrzymuje, że – wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 292–302 zaskarżonego wyroku – SRB naruszyła art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM, ciążący na niej obowiązek staranności i obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 TFUE, ponieważ nie zebrała ona w sposób dogłębny i bezstronny wszystkich okoliczności faktycznych związanych z kryzysem płynności Banco Popular i nie wyjaśniła powodów, dla których uznała, że kryzys ten nie miał charakteru doraźnego.
- 139 Zdaniem wnoszącej odwołanie niespełnienie wymogu pokrycia wpływów netto nie jest powodem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz skutkuje tym, że EBC powinien wyznaczyć Banco Popular termin na przywrócenie sytuacji i może w razie potrzeby nałożyć sankcje, czego nie uczynił. Uważa ona, że SRB oparła się na jednym jedynym kryterium dotyczącym możliwości udzielenia bądź nieudzielenia w dniu 7 czerwca 2017 r. awaryjnego wsparcia płynnościowego, co zdaniem wnoszącej odwołanie dowodzi, że kryzys był doraźny. Niemniej zgodnie z wytycznymi EUNB z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczącymi interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za znajdującą się na progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59 (EBA/GL/2015/07), wymienionymi w pkt 294 zaskarżonego wyroku, kryzys płynności może prowadzić do znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością tylko wtedy, gdy kryzys ten nie jest tymczasowy. Odwołując się do sytuacji innego banku, wnosząca odwołanie utrzymuje, że kryzys płynności powinien trwać ponad pięć miesięcy, aby nie można było go już uznać za doraźny.
- 140 W części drugiej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie podnosi, że w zaskarżonym wyroku Sąd naruszył prawo przy stosowaniu obowiązku staranności ciążącego na SRB i art. 296 TFUE, ponieważ Sąd stwierdził w pkt 303 tego wyroku, że okoliczności i powody, które doprowadziły EBC do stwierdzenia, że Banco Popular stanął w obliczu upadłości, nie miały znaczenia. Biorąc pod uwagę szeroki zakres uznania, jakim dysponuje SRB w ramach art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM, organ ten jest zobowiązany do dogłębnego i bezstronnego zbadania wszystkich istotnych informacji oraz uzasadnienia swojej

decyzji w świetle tych informacji. SRB nie może zatem poprzestać na odwołaniu się do oceny EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością.

- 141 W szczególności Sąd powinien był rozważyć – wbrew temu, co orzekł w pkt 315 zaskarżonego wyroku – powody, dla których awaryjne wsparcie płynnościowe nie mogło zostać udzielone Banco Popular, oraz to, czy mógł on uzyskać dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe. W tym celu SRB powinna była uwzględnić kwotę zatwierdzonego awaryjnego wsparcia płynnościowego, kwotę, która została wykorzystana, kwotę, która była dostępna, oraz dodatkową kwotę awaryjnego wsparcia płynnościowego, o którą można było się zwrócić. W tym względzie stwierdzenie Sądu, zgodnie z którym przyznanie awaryjnego wsparcia płynnościowego nie wchodzi w zakres kompetencji SRB, potwierdza, że organ ten nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku staranności.
- 142 Komisja utrzymuje, że zarzut pierwszy jest niedopuszczalny, ponieważ wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów podniesionych w skardze w pierwszej instancji, nie wyjaśniając, w jaki sposób Sąd naruszył prawo. Zdaniem SRB wnosząca odwołanie podnosi po raz pierwszy na etapie postępowania odwoławczego, że nieprzestrzeganie wskaźnika pokrycia wpływów netto nie jest powodem restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że EBC nie ukarał Banco Popular za nieprzestrzeganie wymogu pokrycia wpływów netto oraz że wnioski o dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe świadczą o tymczasowym charakterze kryzysu płynności.
- 143 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut pierwszy nie jest zasadny.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

- 144 W zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie zmierza w istocie do podważenia prawidłowości uzasadnienia, za pomocą którego Sąd oddalił jej zarzut ósmy podniesiony w pierwszej instancji, dotyczący tego, że SRB naruszyła art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM, ciążący na niej obowiązek staranności i obowiązek uzasadnienia wynikający z art. 296 TFUE. Jako że w zarzucie tym wskazano szczegółowo kwestionowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na jakich się on opiera, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 106 niniejszego wyroku nie można go uznać za niedopuszczalny w całości.
- 145 Co się tyczy w szczególności podniesionych w ramach części pierwszej zarzutu pierwszego argumentów dotyczących braku nałożenia przez EBC na Banco Popular sankcji za nieprzestrzeganie wymogu pokrycia wpływów netto oraz wniosku o dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe, argumenty te podważają konkretne fragmenty uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W tych okolicznościach SRB niesłusznie utrzymuje, że chodzi o nowe argumenty, które są niedopuszczalne w ramach odwołania.
- 146 Wnoszący odwołanie może bowiem w odwołaniu podnieść zarzuty, których źródłem był sam zaskarżony wyrok i których przedmiotem jest krytyka zasadności tego wyroku pod względem prawnym (wyrok z dnia 25 stycznia 2022 r., Komisja/European Food i in., C-638/19 P, EU:C:2022:50, pkt 77 i przytoczone tam orzecznictwo).

2) Co do istoty

147 Tytułem wstępu należy zauważyć, że o ile w zarzucie pierwszym wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM, obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia przewidzianego w art. 296 TFUE, o tyle nie krytykuje ona wykładni, jakiej Sąd dokonał w odniesieniu do art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM, lecz ogranicza się w istocie do zakwestionowania zasadności rozstrzygnięcia, zgodnie z którym SRB dopełniła spoczywających na niej obowiązku staranności i obowiązku uzasadnienia, gdy uznała, że warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i b) rozporządzenia SRM zostały w niniejszym przypadku spełnione.

i) W przedmiocie części pierwszej zarzutu pierwszego

148 Wnosząca odwołanie utrzymuje, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 292–302 zaskarżonego wyroku, SRB naruszyła ciężące na niej obowiązki staranności i obowiązki uzasadnienia, ponieważ nie zebrała wszystkich okoliczności faktycznych dotyczących kryzysu płynności Banco Popular i nie sprecyzowała, z jakiego powodu należało uznać, że kryzys ten nie jest doraźny.

149 Należy jednak stwierdzić, że argumentacja ta wynika z oczywiście błędnego rozumienia zaskarżonego wyroku oraz spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

150 W pierwszej kolejności z pkt 276–302 zaskarżonego wyroku wynika, że zgodnie z ustaleniami Sądu SRB oparła się na wielu elementach, aby stwierdzić, że ze względu na problemy z płynnością Banco Popular nie będzie już w stanie w najbliższej przyszłości spłacić swoich długów lub wywiązywać się z innych zobowiązań w terminie ich wymagalności, a zatem jest zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM.

151 I tak, co się tyczy ewolucji sytuacji płynnościowej Banco Popular, Sąd zauważył przede wszystkim w pkt 290 zaskarżonego wyroku, że SRB stwierdziła w motywie 23 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, powołując się na ocenę dokonaną przez EBC, że stan środków finansowych Banco Popular od października 2016 r. znacznie się pogorszył z powodu wycofywania depozytów w zakresie wszystkich kategorii klientów. Sąd dodał, że w tym samym motywie SRB wywnioskowała z tej ewolucji, iż Banco Popular nie miał wystarczających możliwości pozwalających mu na przywrócenie swojej pozycji płynnościowej, aby zapewnić to, że będzie on w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności. Następnie w pkt 291 tego wyroku Sąd uwzględnił okoliczność, że w motywie 24 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji SRB wymieniła różne wydarzenia publiczne, które doprowadziły od lutego 2017 r. do szybkiego pogorszenia się pozycji płynnościowej Banco Popular i do spotęgowania skali wycofywania depozytów. Wreszcie w pkt 292 wspomnianego wyroku dodał on, że ponadto SRB wskazała, iż od dnia 12 maja 2017 r. bank ten nie przestrzegał wymogu pokrycia wpływów netto oraz że w dniu przyjęcia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nadal nie był on w stanie spełnić tego wymogu.

152 W tych okolicznościach wnosząca odwołanie niesłusznie twierdzi, że niemożność udzielenia w dniu 7 czerwca 2017 r. awaryjnego wsparcia płynnościowego stanowiła jedyne kryterium, które zostało uwzględnione. Przeciwnie, jako że o odmowie tej wspomniano w motywie 26 tego programu, SRB uwzględniła tę okoliczność jedynie tytułem uzupełnienia w stosunku do elementów, o których mowa w pkt 151 niniejszego wyroku, wymienionych w motywach 23 i 24 rzeczonego programu.

- 153 Następnie z ustaleń tych wynika, że wbrew temu, co twierdzi wnosząca odwołanie, SRB i Sąd w żaden sposób nie uznały, iż nieprzestrzeganie wymogu pokrycia wpływów netto stanowiło jako takie powód restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Nieprzestrzeganie tego wymogu zostało bowiem uwzględnione wraz z innymi okolicznościami, aby dojść do wniosku, że ze względu na problemy z płynnością Banco Popular był zagrożony upadłością w rozumieniu art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a) i art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM, co potwierdzają rozważania zawarte w pkt 294–299 zaskarżonego wyroku.
- 154 W tych ostatnich punktach Sąd, uwzględniając różne przesłanki, o których mowa w pkt 151 niniejszego wyroku, wyjaśnił, że SRB zastosowała się, jak przewiduje art. 5 ust. 2 rozporządzenia SRM, do wytycznych EUNB z dnia 6 sierpnia 2015 r. dotyczących interpretacji różnych okoliczności, w których instytucja jest uznawana za znajdującą się na progu upadłości lub zagrożoną upadłością na mocy art. 32 ust. 6 dyrektywy 2014/59. Otóż zgodnie z tymi wytycznymi zdolność do spełnienia minimalnych wymogów w zakresie płynności stanowi jedną z przesłanek, którą należy uwzględnić w tym celu.
- 155 Wreszcie, mając na uwadze wszystkie przesłanki, o których mowa w pkt 151 niniejszego wyroku, wnosząca odwołanie niesłusznie zarzuca SRB, że nie wyjaśniła ona, z jakiego powodu należało uznać, że ten kryzys płynności nie był doraźny. Jak bowiem Sąd słusznie stwierdził w pkt 302 zaskarżonego wyroku, z przesłanek tych wynika, że problemów z płynnością Banco Popular nie można było uznać za wyłącznie doraźne. Sąd słusznie uznał w nim, że wniosek ten znajduje potwierdzenie w fakcie, uwzględnionym zresztą w motywie 36 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że bank ten sam poinformował EBC pismem z dnia 6 czerwca 2017 r., iż jest w sytuacji upadłości ze względu na problemy z płynnością.
- 156 Należy zatem uznać, że część pierwsza zarzutu pierwszego nie jest zasadna.

ii) W przedmiocie części drugiej zarzutu pierwszego

- 157 Wnosząca odwołanie utrzymuje, że w pkt 303 i 315 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie ocenił obowiązek SRB – wynikający z art. 18 ust. 1 lit. b) rozporządzenia SRM, z obowiązku staranności i z art. 296 TFUE – aby dogłębnie i bezstronnie zbadać wszystkie istotne informacje oraz uzasadnić swoją decyzję w świetle tych informacji.
- 158 Co się tyczy pkt 303 zaskarżonego wyroku, to o ile wnosząca odwołanie słusznie zauważa, że Sąd uznał w nim, że okoliczności i powody, które doprowadziły EBC do stwierdzenia, że Banco Popular stanął w obliczu upadłości, nie miały znaczenia, o tyle należy podkreślić, że w punkcie tym Sąd ustosunkował się do argumentacji wnoszącej odwołanie, zgodnie z którą problemów z płynnością Banco Popular nie można przypisać temu bankowi, lecz są one wynikiem innych zdarzeń.
- 159 To w odpowiedzi na ten argument Sąd orzekł w istocie, że powody upadłości Banco Popular nie mają znaczenia dla oceny zgodności z prawem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w świetle art. 18 rozporządzenia SRM. W tych okolicznościach nie można uznać, że we wspomnianym punkcie Sąd uznał, iż SRB mogła poprzestać na odwołaniu się do oceny EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością, nie starając się uzyskać informacji na ten temat. Jest tak tym bardziej, że – jak wynika z analizy części pierwszej zarzutu pierwszego – Sąd zauważył, w szczególności

w pkt 291 i 302 zaskarżonego wyroku, że ocena SRB opierała się nie tylko na tej ocenie EBC, lecz również na zdarzeniach powszechnie znanych, a także na piśmie Banco Popular z dnia 6 czerwca 2017 r. informującym EBC, że stanął on w obliczu upadłości ze względu na problemy z płynnością.

- 160 Co się tyczy pkt 315 zaskarżonego wyroku, prawdą jest, że Sąd stwierdził w nim, iż wnosząca odwołanie nie może zarzucać SRB, że ta w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie zbadała, czy Banco Popular mógł uzyskać dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe.
- 161 Jednakże aby dojść do tego wniosku, Sąd stwierdził w pkt 311 i 313 tego wyroku, po pierwsze, że z art. 3 ust. 2 lit. d) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika, że awaryjne wsparcie płynnościowe byłoby niewystarczające w świetle szybkości pogarszania się pozycji płynnościowej Banco Popular, po drugie, że dodatkowe awaryjne wsparcie płynnościowe nie było już możliwe w następstwie stwierdzenia upadłości tego banku w dniu następującym po pierwszym awaryjnym wsparciu płynnościowym, a po trzecie, że SRB nie odgrywa żadnej roli w zapewnianiu awaryjnego wsparcia płynnościowego, które należy do kompetencji krajowych banków centralnych.
- 162 W tych okolicznościach Sąd mógł uznać, nie naruszając przy tym prawa, że SRB zbadała w sposób wymagany prawem, czy możliwe byłoby skorzystanie przez Banco Popular z dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.
- 163 W każdym wypadku nie można zarzucać SRB, że nie poszukiwała powodów, dla których Banco Popular nie skorzystał z dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego. Artykuł 18 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia SRM uzależnia przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji od spełnienia warunku, po pierwsze, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, po drugie, że z uwagi na wymagane terminy i inne istotne okoliczności nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego podjęte w odniesieniu do danego podmiotu zapobiegłyby jego upadłości w rozsądnych ramach czasowych, a po trzecie, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym. Przepis ten nie odnosi się natomiast w żaden sposób do przyczyn ani sytuacji znajdowania się w obliczu upadłości, ani braku środka alternatywnego.
- 164 Uwzględnienie tych przyczyn byłoby zresztą niezgodne z celami rozporządzenia SRM, które – jak wynika w szczególności z jego motywu 58 – ma na celu utrzymanie stabilności finansowej, zapewnienie ciągłości świadczenia podstawowych usług finansowych i ochronę deponentów. W szczególności okoliczności, które spowodowały upadłość danego banku, nie mogą bowiem uniemożliwić SRB podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy wszystkie warunki przewidziane w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy tego rozporządzenia są spełnione, ponieważ bank ten jest na progu upadłości, nie istnieje rozwiązanie alternatywne, a w szczególności restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja jest konieczna w interesie publicznym.
- 165 W świetle powyższych rozważań część druga zarzutu pierwsza jest bezzasadna. Wobec tego zarzut ten należy oddalić w całości jako bezzasadny.

3. W przedmiocie zarzutu czwartego

- 166 Zarzut czwarty dotyczy naruszenia art. 47 Karty, art. 296 TFUE oraz przepisów dotyczących ciężaru dowodu. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd błędnie orzekł w pkt 330–353 zaskarżonego wyroku, iż uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie było ani wewnętrznie sprzeczne, ani niewystarczające. Zarzut ten dzieli się na dwie części.

a) Argumentacja stron

- 167 W części pierwszej zarzutu czwartego wnosząca odwołanie utrzymuje, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 341–344 zaskarżonego wyroku, uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest wewnętrznie sprzeczne, ponieważ SRB, po pierwsze, w art. 6 ust. 3 i 4 tego programu przypisała Banco Popular ujemną wartość wynoszącą - 8,2 mld EUR w ramach wykonywania uprawnienia do obniżenia wartości, a po drugie, uznała w ramach wyceny nr 2 stanowiącej integralną część tego programu, że bank jest wypłacalny.
- 168 Część druga tego zarzutu dotyczy naruszenia przez Sąd art. 296 TFUE, ponieważ uznał on w pkt 345–353 zaskarżonego wyroku, że uzasadnienie motywów 23, 24 i 26 lit. c) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji było wystarczające, aby zrozumieć wagę kryzysu płynności Banco Popular. Wnosząca odwołanie uważa jednak, że informacje zawarte w tych motywach mają charakter ogólny i mogłyby mieć zastosowanie do każdego kryzysu płynności. Aby zrozumieć kryzys płynności, w obliczu którego stanął Banco Popular, ekspert ekonomiczny musiałby dysponować dodatkowymi informacjami, a w szczególności danymi liczbowymi odzwierciedlającymi dokładnie sytuację płynnościową tego banku w dniach 6 i 7 czerwca 2017 r. Ponadto uzasadnienie spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie wskazuje, z jakich powodów Bank Hiszpanii nie udzielił dodatkowego awaryjnego wsparcia płynnościowego.
- 169 SRB i Banco Santander twierdzą, że obie części zarzutu czwartego są niedopuszczalne ze względu na to, że wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów przedstawionych przed Sądem, nie powołując się na jakiegokolwiek naruszenie prawa w zaskarżonym wyroku.
- 170 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut czwarty jest bezzasadny.

b) Ocena Trybunału

- 171 Co się tyczy części pierwszej zarzutu czwartego, należy przypomnieć, że w pkt 342–344 zaskarżonego wyroku Sąd orzekł już, iż stwierdzenie wypłacalności Banco Popular oparte na wartości księgowej tego banku nie stoi w sprzeczności ze stwierdzeniem ujemnej wartości ekonomicznej wynoszącej - 8,2 mld EUR. Tymczasem w odwołaniu wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia argumentu dotyczącego wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia, nie wyjaśniając, dlaczego Sąd miał błędnie uznać w pkt 342–344 tego wyroku, że należy dokonać rozróżnienia między wartością księgową a wartością ekonomiczną Banco Popular.

- 172 Należy zatem uznać, że część pierwsza zarzutu czwartego – w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie ogranicza się w niej do powtórzenia argumentów przedstawionych już przed Sądem – jest niedopuszczalna zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 105 niniejszego wyroku.
- 173 W odniesieniu do dopuszczalności części drugiej zarzutu czwartego należy stwierdzić, że wnosząca odwołanie, nie ograniczając się do powtórzenia argumentów przedstawionych w pierwszej instancji, krytykuje dokonaną przez Sąd ocenę uzasadnienia zawartego w motywach 23, 24 i 26 lit. c) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z tego względu, że wbrew temu, co orzekł Sąd, dane liczbowe zawarte w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które zostały utajnione z powodu poufności, były konieczne do przeanalizowania i zrozumienia kryzysu płynności Banco Popular.
- 174 W związku z tym zarzut niedopuszczalności podniesiony przez SRB i Banco Santander należy oddalić w zakresie, w jakim dotyczy on części drugiej zarzutu czwartego.
- 175 Co do istoty z motywów 23–25 i 26 lit. c) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynika przede wszystkim, że sytuacja płynnościowa Banco Popular znacznie się pogorszyła od października 2016 r. ze względu na wycofywanie depozytów we wszystkich segmentach klientów i że bank ten nie dysponował wystarczającymi opcjami, aby przywrócić swoją pozycję płynnościową w celu zapewnienia, że będzie w stanie wywiązywać się ze swoich zobowiązań w terminie ich wymagalności, następnie – że pogorszenie się jego sytuacji płynnościowej skłoniło agencje ratingowe do sukcesywnego obniżania ratingu tego banku, i wreszcie – że ze względu na to pogorszenie się sytuacji EBC doszedł do wniosku, że Banco Popular znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością. Otóż należy stwierdzić, że informacje te przedstawiają w sposób jasny i jednoznaczny tok rozumowania SRB, przestrzegając w ten sposób wymogów, jakie musi spełniać uzasadnienie aktu w przypadku informacji poufnych, mając na uwadze art. 88 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia SRM interpretowanego w świetle orzecznictwa przypomnianego w pkt 117 i 118 niniejszego wyroku.
- 176 Tak więc Sąd, nie naruszając art. 296 TFUE, orzekł w pkt 345–353 zaskarżonego wyroku, że wskazówki zawarte w motywach 23–25 i 26 lit. c) spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji pozwalały zrozumieć wagę kryzysu płynności Banco Popular ze względu na wycofywanie depozytów, co doprowadziło do stwierdzenia przez EBC i SRB, że ów bank znajdował się na progu upadłości lub był zagrożony upadłością, bez konieczności dokładnego zapoznania się z kwotą tych wycofanych depozytów.
- 177 Podnoszona konieczność znajomości tych kwot oraz innych danych liczbowych, na które powoływała się wnosząca odwołanie, wydaje się tym mniej konieczna, że w motywie 36 tego programu wyjaśniono, iż ocenę EBC co do znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością podzielał zarząd Banco Popular, czego wnosząca odwołanie nie kwestionuje.
- 178 Z powyższego wynika, że część druga zarzutu czwartego nie jest zasadna.
- 179 Wobec tego zarzut czwarty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

4. W przedmiocie zarzutu szóstego

180 W zarzucie szóstym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 47 Karty i art. 6 EKPC, a także zasadę kontradyktoryjności, gdy w pkt 721–728 zaskarżonego wyroku oddalił wniosek o środki dowodowe ze względu na to, że nie miały one znaczenia dla sprawy lub że informacje zawarte w aktach sprawy były wystarczające, aby umożliwić Sądowi wydanie orzeczenia. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

a) Argumentacja stron

181 W części pierwszej zarzutu szóstego wnosząca odwołanie utrzymuje, że w celu poszanowania zasady kontradyktoryjności i skutecznej ochrony sądowej Sąd powinien był zarządzić przedstawienie pełnego tekstu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 1 i wyceny nr 2, oceny EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością oraz planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. Zasada kontradyktoryjności wymaga bowiem, aby strony postępowania mogły zapoznać się z wszystkimi dokumentami lub uwagami przedstawionymi sądowi w celu wpłynięcia na jego orzeczenie i przedyskutowania ich. O ile Sąd dysponuje swobodą oceny w kwestii, czy dowody mają znaczenie zakresem dla sprawy, o tyle nie może uznać, że sam zaskarżony akt stanowi dowód, który nie jest istotny dla rozstrzygnięcia sporu. W tym względzie ewentualny poufny charakter wnioskowanych dokumentów jest zdaniem wnoszącej odwołanie bez znaczenia, ponieważ zobowiązania do zachowania poufności na podstawie art. 103 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem pozwalają pogodzić wchodzące w grę interesy.

182 Co się tyczy części drugiej tego zarzutu, wnosząca odwołanie podnosi na jej poparcie, że Sąd powinien był dopuścić dowód z zeznań biegłego, który podpisał sprawozdanie gospodarcze przedłożone przez nią na poparcie skargi w pierwszej instancji, ponieważ jej zdaniem dowód ten był konieczny do sprawdzenia i zrozumienia złożonych informacji technicznych zawartych w spornym programie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz w wycenie nr 1 i wycenie nr 2, a także w każdym wypadku w celu sformułowania skutecznych zarzutów w skardze.

183 W części trzeciej omawianego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd powinien był zarządzić przedstawienie różnych dokumentów, które pozwoliłyby przedyskutować kwestię, czy kryzys płynności stanowi podstawę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, czy też istniały inne bardziej proporcjonalne środki niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja, takie jak awaryjne wsparcie płynnościowe.

184 Komisja i Banco Santander utrzymują, że zarzut szósty jest niedopuszczalny, ponieważ wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów przedstawionych w pierwszej instancji, wnosząc jednocześnie do Trybunału o zastąpienie oceny okoliczności faktycznych i dowodów dokonanej przez Sąd własną oceną. Ponadto walor dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega niezależnej ocenie okoliczności faktycznej dokonywanej przez Sąd, która to ocena nie podlega kontroli Trybunału w ramach postępowania odwoławczego, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia przedstawionych dowodów lub wówczas, gdy nieprawidłowość ustaleń faktycznych Sądu wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Tymczasem wnosząca odwołanie po prostu nie zgadza się z oceną Sądu, nie powołując się na takie przeinaczenie lub taką nieprawidłowość ustaleń faktycznych.

185 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander twierdzą, że argumentacja wnoszącej odwołanie jest bezzasadna.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

- 186 Co się tyczy zarzutów niedopuszczalności podniesionych przez Komisję i Banco Santander, należy stwierdzić, że w zarzucie szóstym wnosząca odwołanie krytykuje wykładnię i zastosowanie prawa Unii przez Sąd w pkt 721–728 zaskarżonego wyroku. Zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 106 niniejszego wyroku nie można zatem uznać zarzutu szóstego w całości za niedopuszczalny.
- 187 Niemniej jednak Komisja i Banco Santander słusznie przypominają, że sam Sąd decyduje, czy konieczne jest uzupełnienie dostępnych mu informacji na temat rozpatrywanych przez niego spraw. A zatem walor dowodowy materiału zgromadzonego w sprawie podlega jego niezależnej ocenie, która nie podlega kontroli Trybunału w ramach rozpatrywania odwołania, z wyjątkiem przypadków przeinaczenia dowodów przedstawionych Sądowi lub wówczas, gdy nieprawidłowość ustaleń faktycznych Sądu wynika z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy (wyrok z dnia 26 stycznia 2017 r., Mamoli Robinetteria/Komisja, C-619/13 P, EU:C:2017:50, pkt 117).
- 188 Tymczasem w częściach drugiej i trzeciej zarzutu szóstego wnosząca odwołanie poprzestaje na twierdzeniu, że Sąd powinien był zarządzić określone środki dowodowe, nie zarzucając mu jednak przeinaczenia lub nieprawidłowości ustaleń faktycznych lub dowodów.
- 189 Części druga i trzecia zarzutu szóstego są zatem niedopuszczalne.

2) Co do istoty

- 190 Co do istoty części pierwszej tego zarzutu w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie art. 6 EKPC, należy przypomnieć, że jakkolwiek zgodnie z art. 6 ust. 3 TUE prawa podstawowe uznane w EKPC stanowią część prawa Unii jako zasady ogólne i choć art. 52 ust. 3 Karty stanowi, że zawarte w niej prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w EKPC, mają takie same znaczenie i taki sam zakres jak prawa przyznane jej w tej konwencji, to jednak konwencja ta, do czasu przystąpienia do niej Unii, nie stanowi instrumentu prawnego formalnie obowiązującego w porządku prawnym Unii. Tak więc kontrola zgodności z prawem aktów Unii powinna być przeprowadzana wyłącznie w świetle praw podstawowych gwarantowanych w Karcie, a w szczególności w jej art. 47 (zob. podobnie wyrok z dnia 15 lutego 2016 r., N., C-601/15 PPU, EU:C:2016:84, pkt 45, 46 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 191 Co się tyczy zasady kontradyktoryjności, która stanowi część prawa do obrony zagwarantowanego w art. 47 Karty, należy stwierdzić, że część pierwsza zarzutu szóstego pokrywa się, po pierwsze, z argumentacją przytoczoną na poparcie zarzutu piątego w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie uważa, że Sąd powinien był zarządzić przedstawienie pełnego tekstu spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wyceny nr 1 i wyceny nr 2, oceny EBC dotyczącej znajdowania się przez Banco Popular na progu upadłości lub jego zagrożenia upadłością oraz planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. Jak orzeczono w pkt 117 i 118 niniejszego wyroku, w świetle poufnych informacji zawartych w tych dokumentach argument ten nie może jednak zostać uwzględniony.

- 192 Po drugie, argument dotyczący naruszenia zasady kontrydiktoryjności pokrywa się w istocie z argumentacją, zgodnie z którą Sąd oparł swoje badanie zgodności z prawem na informacjach zawartych w tych dokumentach, które nie zostały przekazane wnoszącej odwołanie. Jednakże, jak wskazano w pkt 135 niniejszego wyroku, takie twierdzenie ma charakter całkowicie spekulacyjny, a ponadto wynika z ewidentnie błędnej interpretacji pkt 278 zaskarżonego wyroku. W tych okolicznościach argument oparty na podnoszonym naruszeniu zasady kontrydiktoryjności nie jest zasadny.
- 193 Wynika z tego, że zarzut szósty należy w części odrzucić jako niedopuszczalny, a w części oddalić jako bezzasadny.

C. W przedmiocie zarzutu siódmego, dotyczącego naruszenia art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE

- 194 W zarzucie siódmym wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE, ponieważ w pkt 150–219 zaskarżonego wyroku oddalił zarzut niezgodności z prawem, podniesiony na podstawie art. 277 TFUE, odnoszący się do art. 15 i 22 rozporządzenia SRM i dotyczący nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności oraz braku odpowiedniego odszkodowania. Zarzut ten dzieli się na pięć części.

1. Argumentacja stron

- 195 W częściach od pierwszej do trzeciej i w części piątej zarzutu siódmego wnosząca odwołanie podnosi przede wszystkim, że w pkt 171 i nast. zaskarżonego wyroku Sąd błędnie oparł się na orzecznictwie wynikającym w szczególności z wyroku z dnia 19 lipca 2016 r., Kotnik i in. (C-526/14, EU:C:2016:570), aby orzec, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM nie stanowią nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności, podczas gdy orzecznictwo to dotyczy banków, które borykają się z problemami z wypłacalnością lub stratami mogącymi prowadzić do deficytu kapitałów własnych, które powinny być ponoszone w pierwszej kolejności przez akcjonariuszy. Ponadto wbrew temu, co Sąd orzekł w szczególności w pkt 171, 185 i 204 zaskarżonego wyroku, działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie stanowi alternatywnego rozwiązania dla banku wypłacalnego, ponieważ aktywa takiego banku przewyższają jego zobowiązania.
- 196 Następnie wnosząca odwołanie kwestionuje zasadność oddalenia w pkt 177–181 zaskarżonego wyroku argumentu, zgodnie z którym art. 15 i 22 rozporządzenia SRM nie pozwalają na uwzględnienie istotnych okoliczności niniejszej sprawy, a w szczególności wypłacalności banku lub przestrzegania przez niego wymogów w zakresie współczynnika kapitałowego. Artykuły 15, 21 i 22 rozporządzenia SRM są sformułowane w tak szeroki sposób, że w praktyce możliwe jest wykonanie uprawnienia do obniżenia wartości, mimo że obniżenie wartości kapitału zakładowego nie mogłoby rozwiązać problemów z płynnością wypłacalnego banku, który w braku deficytu kapitałów własnych nie ponosiłby strat, które musieliby ponieść akcjonariusze.
- 197 Wnosząca odwołanie kwestionuje również pkt 169 i 175–189 zaskarżonego wyroku, a to ze względu na to, że art. 15 i 22 rozporządzenia SRM nie przewidują odmiennych rozwiązań dla niewypłacalnych banków i banków wypłacalnych mających problemy z płynnością. Żaden z instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidzianych w art. 22 tego rozporządzenia nie ma na celu rozwiązania kryzysu płynności, który dotknąłby bank wypłacalny.

Zdaniem wnoszącej odwołanie istnieją mniej restrykcyjne alternatywne rozwiązania umożliwiające reagowanie na taki kryzys, takie jak awaryjne wsparcie płynnościowe lub możliwość uzgodnienia moratorium na płatności.

- 198 Wreszcie zdaniem wnoszącej odwołanie w pkt 201 i nast. zaskarżonego wyroku Sąd błędnie uznał, że art. 20 ust. 16 i art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia SRM przewidują odpowiednie odszkodowanie, które może zapewnić proporcjonalność ingerencji w prawo własności akcjonariuszy, zapewniając, że akcjonariusze nie będą traktowani mniej korzystnie niż mieliby to miejsce w przypadku niewypłacalności. W zakresie, w jakim obliczenie odszkodowania przewidzianego w tych przepisach zakłada niewypłacalność instytucji, nawet gdyby bank był wypłacalny i nie poniósł strat, wspomniane przepisy nie uwzględniają szczególnych okoliczności wyłączonego składników majątku i różnorodności sytuacji, które mogą wystąpić, wbrew temu, czego wymaga orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka wynikające z wyroków z dnia 21 maja 2002 r. w sprawie Jokela przeciwko Finlandii (CE:ECHR:2002:0521JUD002885695, § 53) i z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie Papachelas przeciwko Grecji (CE:ECHR:1999:0325JUD003142396, § 53).
- 199 W tym kontekście wnosząca odwołanie krytykuje również pkt 191 i 211–219 zaskarżonego wyroku, a to ze względu na to, że rozporządzenie SRM nie gwarantuje jej zdaniem równego traktowania wszystkich akcjonariuszy ani prawa akcjonariuszy i wierzycieli do słusznego odszkodowania. Odszkodowanie przewidziane w art. 20 ust. 11 i 12 tego rozporządzenia oprócz odszkodowania przewidzianego w art. 20 ust. 16 tego rozporządzenia nie ma zastosowania do wszystkich instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz wprowadza odmienne traktowanie w zależności od zastosowanego instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 200 Wreszcie uważa ona, że Sąd naruszył zasadę proporcjonalności, orzekając w pkt 169 zaskarżonego wyroku, że ingerencja w prawo własności wynikająca z obniżenia wartości jest uzasadniona, ponieważ są spełnione warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wynikające z art. 18 rozporządzenia SRM.
- 201 W części czwartej zarzutu siódmego wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie zasady proporcjonalności ustanowionej w art. 52 ust. 1 Karty i w art. 5 ust. 4 TUE, a to ze względu na to, że Sąd nie uwzględnił okoliczności, iż art. 15 i 22 rozporządzenia SRM nie przewidują mechanizmów umożliwiających zapewnienie proporcjonalności wykonywania uprawnienia do obniżenia wartości w pilnych przypadkach. Utrzymuje ona zasadniczo, że przepisy te pozwalają w pilnych przypadkach na wykonanie tego uprawnienia bez dokonania wyceny składników aktywów i pasywów banku. Jednakże w przypadku gdyby okazało się później, w ramach ostatecznej wyceny ex post, że wartość netto aktywów banku przekracza wartość zobowiązań, obniżenie wartości byłoby ostatecznie nadmierne, a nawet zbędne.
- 202 SRB i Banco Popular utrzymują, że zarzut siódmy jest niedopuszczalny, a to z tego względu, że wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia argumentów przedstawionych już przed Sądem i że nie wskazuje ona żadnego naruszenia prawa, jakiego miałby dopuścić się Sąd. Rada twierdzi, że w ramach zarzutu siódmego wnosząca odwołanie zdaje się próbować podważyć ważność nie tylko art. 15 i 22 rozporządzenia SRM, tak jak w pierwszej instancji, ale również ważność innych przepisów tego rozporządzenia, w szczególności art. 18, 20 i 21, mimo że nie podważała ona zgodności z prawem tych ostatnich artykułów przed Sądem.

- 203 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut siódmy nie jest zasadny.

2. Ocena Trybunału

a) W przedmiocie dopuszczalności

- 204 W odniesieniu do zarzutu niedopuszczalności podniesionego przez SRB i Banco Santander należy stwierdzić, że w zarzucie siódmym wnosząca odwołanie utrzymuje, iż Sąd niesłusznie oddalił jej podniesiony na podstawie art. 277 TFUE zarzut niezgodności z prawem, zgodnie z którym art. 15 i 22 rozporządzenia SRM naruszają prawo własności zagwarantowane w art. 17 Karty, a w szczególności zasadę proporcjonalności ustanowioną w art. 51 ust. 1 Karty i w art. 5 ust. 4 TUE, uściślając jednocześnie kwestionowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których się ona opiera. Nie można zatem uznać tego zarzutu za niedopuszczalny w całości.
- 205 Jeśli chodzi o zarzut niedopuszczalności podniesiony przez Radę, to choć wnosząca odwołanie powołuje się również na art. 18, 20 i 21 rozporządzenia SRM, to nie wysuwa ona nowych argumentów podważających zgodność z prawem tych artykułów, lecz uwzględnia je w celu poparcia swojej argumentacji dotyczącej podnoszonej niezgodności z prawem art. 15 i 22 tego rozporządzenia, którą podniosła już ona przed Sądem.
- 206 Niemniej jednak, jak zauważyła rzecznik generalna w pkt 105 opinii, część czwarta tego zarzutu jest niedopuszczalna, gdyż wbrew wymogowi ustanowionemu w art. 169 § 2 regulaminu postępowania przed Trybunałem w odwołaniu nie wskazano dokładnie kwestionowanych punktów uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Ten brak dokładności stoi na przeszkodzie sprawowaniu przez Trybunał kontroli zgodności z prawem.
- 207 Ponadto, jak podkreśliła rzecznik generalna w tym samym punkcie opinii, część piąta zarzutu siódmego jest częściowo niedopuszczalna, w zakresie, w jakim dotyczy dyskryminacji wynikającej z wyboru instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Biorąc pod uwagę fakt, że – jak wynika z pkt 190 i nast. zaskarżonego wyroku – wnosząca odwołanie powołała się w pierwszej instancji nie na taką dyskryminację między różnymi instrumentami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz na dyskryminację między różnymi kategoriami wierzycieli, jest to argument nowy. Wobec tego należy go uznać za niedopuszczalny na etapie postępowania odwoławczego.

b) Co do istoty

- 208 W zarzucie siódmym wnosząca odwołanie twierdzi, że w pkt 150–219 zaskarżonego wyroku Sąd niesłusznie oddalił jej zarzut niezgodności z prawem art. 15 i 22 rozporządzenia SRM oparty na nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności oraz na braku odpowiedniego odszkodowania akcjonariuszy.
- 209 Jak wynika z zaskarżonego wyroku, ów zarzut niezgodności z prawem dotyczył w szczególności art. 15 ust. 1 lit. a) tego rozporządzenia, który ustanawia ogólną zasadę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, zgodnie z którą straty ponoszą w pierwszej kolejności akcjonariusze instytucji objętej restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją, a także art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia.

- 210 Ten ostatni przepis przewiduje – w przypadku stosowania zasady, o której mowa w poprzednim punkcie – że w sytuacji gdy SRB postanawia zastosować instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji i to działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji prowadzi do strat obciążających wierzycieli lub do konwersji ich wierzytelności, SRB udziela – bezpośrednio przed zastosowaniem instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub jednocześnie z zastosowaniem tego instrumentu – instrukcji krajowym organom ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, by wykonały uprawnienie do umorzenia lub konwersji odpowiednich instrumentów kapitałowych zgodnie z art. 21 owego rozporządzenia.
- 211 W odniesieniu do prawa własności ustanowionego w art. 17 Karty należy przypomnieć, że zgodnie z ust. 1 tego artykułu „[k]ażdy ma prawo do władania, używania, rozporządzania i przekazania w drodze spadku mienia nabytego zgodnie z prawem. Nikt nie może być pozbawiony swojej własności, chyba że w interesie publicznym, w przypadkach i na warunkach przewidzianych w ustawie, za słusznym odszkodowaniem za jej utratę wypłaconym we właściwym terminie. Korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny”.
- 212 Instrumenty kapitałowe, takie jak akcje, wchodzą w zakres stosowania art. 17 ust. 1 Karty w zakresie, w jakim mają wartość majątkową i przyznają ich podmiotowi ustaloną sytuację prawną pozwalającą na samodzielne wykonywanie wynikających z nich praw (zob. podobnie wyrok z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20, EU:C:2022:346, pkt 40, 43).
- 213 Zgodnie z art. 52 ust. 3 Karty w zakresie, w jakim karta ta zawiera prawa, które odpowiadają prawom zagwarantowanym w EKPC, ich znaczenie i zakres są takie same jak praw przyznanych przez tę konwencję. To postanowienie nie stanowi jednak przeszkody ku temu, by prawo Unii przyznawało szerszą ochronę. Wynika stąd, że do celów wykładni art. 17 Karty należy wziąć pod uwagę orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczące art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do EKPC, podpisanego w Paryżu w dniu 20 marca 1952 r., który ustanawia ochronę prawa własności jako próg minimalnej ochrony [zob. podobnie wyrok z dnia 21 maja 2019 r., Komisja/Węgry (Użytkowanie gruntów rolnych), C-235/17, EU:C:2019:432, pkt 72 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 214 Podobnie jak Europejski Trybunał Praw Człowieka konsekwentnie orzekał w odniesieniu do art. 1 protokołu dodatkowego nr 1 do EKPC, należy uznać, że art. 17 ust. 1 Karty zawiera trzy odrębne normy. Pierwsza z nich, wyrażona w zdaniu pierwszym tego postanowienia, ma charakter ogólny i konkretyzuje zasadę poszanowania prawa własności. Druga, zawarta w zdaniu drugim tego postanowienia, dotyczy pozbawienia tego prawa i uzależnia je od spełnienia określonych warunków. Trzecia z tych norm, zawarta w zdaniu trzecim tego samego postanowienia, przyznaje państwom uprawnienia w szczególności do regulowania korzystania z mienia w zakresie niezbędnym dla interesu ogólnego. Nie są to jednak normy, które nie pozostają ze sobą w związku. Druga i trzecia norma odnoszą się do szczególnych przykładów naruszenia prawa własności i powinny być interpretowane w świetle zasady ustanowionej w pierwszej z tych norm (wyrok z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20, EU:C:2022:346, pkt 38).
- 215 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału i Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w celu ustalenia, czy doszło do pozbawienia własności, należy zbadać nie tylko, czy doszło do formalnego pozbawienia posiadania lub wywłaszczenia, ale również czy sporna sytuacja była równoznaczna z faktycznym wywłaszczeniem (wyrok Trybunału z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20,

EU:C:2022:346, pkt 44; wyrok ETPC z dnia 28 lipca 1999 r. w sprawie Immobiliare Saffi przeciwko Włochom, CE:ECHR:1999:0728JUD002277493, § 46; wyrok ETPC z dnia 29 marca 2010 r. w sprawie Depalle przeciwko Francji, CE:ECHR:2010:0329JUD003404402, § 78).

- 216 W niniejszym przypadku działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o którym mowa w art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM w związku z art. 21 tego rozporządzenia, polega na konwersji lub umorzeniu instrumentów kapitałowych, bez pociągania jednak za sobą formalnego pozbawienia posiadania lub wyłączenia danych instrumentów. W szczególności działanie to nie pozbawia w sposób przymusowy, całościowy i definitywny ich podmiotów praw wynikających ze wspomnianych instrumentów [zob. analogicznie wyrok z dnia 21 maja 2019 r., Komisja/Węgry (Użytkowanie gruntów rolnych), C-235/17, EU:C:2019:432, pkt 81].
- 217 Co się tyczy kwestii, czy podjęcie takiego działania może prowadzić do faktycznego wyłączenia w przypadku znacznego, a nawet całkowitego obniżenia wartości instrumentów kapitałowych, należy przypomnieć, że wykonanie uprawnienia do konwersji i umorzenia zakłada – jak wynika z art. 22 ust. 2 rozporządzenia SRM w związku z art. 18 ust. 6 lit. b) tego rozporządzenia – że warunki stosowania programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. a)–c) wspomnianego rozporządzenia są spełnione, a mianowicie, po pierwsze, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, po drugie, że nie ma racjonalnych podstaw, by oczekiwać, że inne środki sektora prywatnego lub środki ostrożnościowe mogą zapobiec tej upadłości w rozsądnych ramach czasowych, a po trzecie, że podjęcie działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest konieczne w interesie publicznym.
- 218 Z art. 18 ust. 5 i 8 wspomnianego rozporządzenia wynika, że jeżeli są spełnione dwa pierwsze warunki, o których mowa w poprzednim punkcie, dotyczące znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością oraz braku środków alternatywnych, dany podmiot musi zostać zlikwidowany w sposób uporządkowany zgodnie z mającym zastosowanie prawem krajowym, jeżeli jego restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja nie leży w interesie publicznym. Wydaje się zatem, że o ile art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) tego rozporządzenia przewiduje, iż uznaje się, że dany podmiot znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością, jeżeli podmiot ten jest niezdolny – lub istnieją obiektywne przesłanki pozwalające stwierdzić, że podmiot w najbliższej przyszłości będzie niezdolny – do spłaty swoich długów lub innych zobowiązań w terminie ich wymagalności, o tyle rozporządzenie SRM ogranicza przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do wyjątkowych kryzysów płynności podważających samo istnienie owego podmiotu, w przypadku których nie ma innego rozwiązania niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja lub likwidacja w ramach standardowego postępowania upadłościowego.
- 219 W tych okolicznościach należy uznać, że utrata wartości instrumentów kapitałowych wynika nie z wykonania uprawnienia do umorzenia i konwersji na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM, lecz ze stanu upadłości lub ryzyka upadłości, w jakim znajduje się dana instytucja kredytowa (zob. podobnie wyrok z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20, EU:C:2022:346, pkt 48).
- 220 Wynika stąd, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji podjęte zgodnie z art. 18, 22 i 24 rozporządzenia SRM stanowi nie pozbawienie prawa własności w rozumieniu art. 17 ust. 1 zdanie drugie Karty, które musi w szczególności spełniać przesłanki dotyczące istnienia podstawy użyteczności publicznej w celu pozbawienia własności i zapłaty we właściwym

czasie słusznego odszkodowania, lecz uregulowanie korzystania z mienia w rozumieniu art. 17 ust. 1 zdanie trzecie Karty (zob. podobnie wyrok z dnia 5 maja 2022 r., BPC Lux 2 i in., C-83/20, EU:C:2022:346, pkt 49, 50).

- 221 Jak wynika z brzmienia tego ostatniego postanowienia, korzystanie z mienia może podlegać regulacji ustawowej w zakresie, w jakim jest to konieczne ze względu na interes ogólny. Ponadto zgodnie z orzecznictwem Trybunału prawo własności zagwarantowane w art. 17 Karty nie jest prerogatywą absolutną i korzystanie z niego może być przedmiotem ograniczeń uzasadnionych celami związanymi z interesem ogólnym, do których dąży Unia (wyrok z dnia 20 września 2016 r., Ledra Advertising i in./Komisja i EBC, od C-8/15 P do C-10/15 P, EU:C:2016:701, pkt 69).
- 222 Zgodnie z art. 52 ust. 1 Karty wszelkie ograniczenia w korzystaniu z praw i wolności uznanych w Karcie muszą być przewidziane ustawą i szanować istotę tych praw i wolności, a – z zastrzeżeniem zasady proporcjonalności – ograniczenia mogą być wprowadzone wyłącznie wtedy, gdy są konieczne i rzeczywiście odpowiadają celom interesu ogólnego uznawanym przez Unię lub potrzebom ochrony praw i wolności innych osób. Artykuł 5 ust. 4 akapit drugi TUE wyraźnie wymaga od instytucji Unii przestrzegania tej samej zasady proporcjonalności przy wykonywaniu powierzonych im kompetencji.
- 223 W tym względzie Trybunał potwierdził szeroki zakres uznania przysługujący prawodawcy Unii w ramach wykonywania przyznanych mu kompetencji w dziedzinach zakładających konieczność podejmowania przez niego decyzji natury politycznej, gospodarczej i społecznej oraz wymagających od niego dokonywania kompleksowych ocen (wyroki: z dnia 30 stycznia 2019 r., Planta Tabak, C-220/17, EU:C:2019:76, pkt 44 i przytoczone tam orzecznictwo; a także z dnia 6 czerwca 2019 r., P.M. i in., C-264/18, EU:C:2019:472, pkt 26). Otóż przyjmując rozporządzenie SRM, prawodawca Unii znalazł się w obliczu takich wyborów, przy czym musiał jednocześnie dokonywać kompleksowych ocen.
- 224 To w świetle tych rozważań należy zbadać, w zakresie, w jakim są one dopuszczalne, argumenty podniesione przez wnoszącą odwołanie na poparcie części od pierwszej do trzeciej i części piątej zarzutu siódmego.
- 225 Na poparcie tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że art. 15 ust. 1 lit. a) i art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM nie są zgodne z zasadą proporcjonalności, ponieważ przepisy te nie pozwalają uwzględnić różnic, jakie występują w sytuacji banku mierzącego się z kryzysem płynności w stosunku do sytuacji niewypłacalnego banku. W szczególności utrzymuje ona zasadniczo, że środek polegający na konwersji i obniżeniu wartości nie pozwala na rozwiązanie problemów z płynnością, że istnieją w tym celu mniej restrykcyjne środki oraz że w braku odpowiedniego odszkodowania taki środek nie jest proporcjonalny.
- 226 Należy stwierdzić, że argumentacja ta opiera się na oczywiście błędnej interpretacji tych przepisów.
- 227 Jeśli chodzi o zdolność środka polegającego na konwersji i obniżeniu wartości do rozwiązania problemów z płynnością, z brzmienia art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia jasno wynika, że przewiduje ono wykonanie uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji tylko wtedy, gdy wybrany przez SRB instrument restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji doprowadziłby inaczej do poniesienia strat przez wierzycieli lub konwersji ich roszczeń. Wynika stąd, że Sąd nie

naruszył prawa, gdy orzekł w pkt 177–181 zaskarżonego wyroku, że przepis ten nie jest stosowany automatycznie i w każdych okolicznościach, lecz że pozwala on uwzględnić okoliczności konkretnego przypadku.

- 228 W szczególności z brzmienia art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia wynika, że przewiduje ono obniżenie wartości lub konwersję instrumentów kapitałowych nie w celu rozwiązania problemów danego podmiotu z płynnością, lecz w celu uniknięcia, w miarę możliwości, sytuacji, w której zastosowanie instrumentu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wybranego przez SRB spowodowałoby straty po stronie wierzycieli tego podmiotu lub konwersję ich wierzytelności. Jak zatem Sąd słusznie uznał w pkt 156 zaskarżonego wyroku, a czego wnosząca odwołanie nie kwestionuje, przewidziane w tym przepisie obniżenie wartości i konwersja stanowią zastosowanie ustanowionej w art. 15 ust. 1 lit. a) przedmiotowego rozporządzenia zasady, zgodnie z którą akcjonariusze ponoszą straty w pierwszej kolejności.
- 229 W tych okolicznościach argument, zgodnie z którym środek polegający na obniżeniu wartości przewidziany w art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM nie jest odpowiedni do przyczynienia się do celu służącego rozwiązaniu problemów wypłacalnego banku z płynnością, nie może zostać uwzględniony.
- 230 Co się tyczy w tym kontekście pkt 169 i 175–189 zaskarżonego wyroku, wystarczy zauważyć, że w punktach tych Sąd zbadał nie proporcjonalność instrumentów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w art. 22 ust. 2 rozporządzenia SRM, lecz wykonanie uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji na podstawie art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia. Zarzut szczegółowy dotyczący podnoszonej niezdolności tych instrumentów do rozwiązania problemów wypłacalnego banku z płynnością jest więc bezskuteczny.
- 231 W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie kwestionuje te pkt 169 i 175–189 również ze względu na istnienie mniej inwazyjnych alternatywnych środków, należy przypomnieć, że jeśli chodzi o kryterium konieczności, zgodnie z art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM w związku z art. 18 ust. 1 akapit pierwszy lit. b) tego rozporządzenia przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, a tym samym wykonanie uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji, zakładają brak jakichkolwiek racjonalnych perspektyw, że inne środki sektora prywatnego lub środki ostrożnościowe mogą zapobiec tej upadłości w rozsądnym terminie. Ponieważ to uprawnienie do obniżenia wartości może być wykonywane jedynie w braku środków alternatywnych, rzekome istnienie takich alternatywnych środków nie może podważyć konieczności obniżenia wartości i konwersji na podstawie art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM.
- 232 W odniesieniu do proporcjonalnego charakteru środka polegającego na obniżeniu wartości należy przypomnieć, po pierwsze, że zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia SRM SRB jest odpowiedzialna za przyjmowanie decyzji o restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji dotyczących instytucji finansowych i grup transgranicznych, które mają pewne znaczenie dla stabilności finansowej w Unii. Ponadto z art. 14 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia, który określa cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, wynika, że działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji ma w szczególności na celu uniknięcie znaczących skutków negatywnych dla tej stabilności finansowej,
- 233 Po drugie, należy uwzględnić, że – jak wskazano w pkt 218 niniejszego wyroku – warunki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w art. 18 ust. 1 akapit pierwszy wspomnianego rozporządzenia ograniczają przyjęcie programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji do wyjątkowych kryzysów płynności podważających samo istnienie

danego podmiotu, gdy nie ma innego rozwiązania niż restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja w ramach standardowego postępowania upadłościowego. Tak więc Sąd słusznie orzekł w pkt 171, 185 i 204 zaskarżonego wyroku, że restrukturyzacja i uporządkowana likwidacja stanowi rozwiązanie alternatywne względem standardowego postępowania upadłościowego.

- 234 Ponadto o ile sytuacja znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością może, jak wyjaśnia art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. b) i c) rozporządzenia SRM, wynikać zarówno z niewypłacalności, jak i z kryzysu płynności danej instytucji kredytowej, o tyle wynikająca z tego sytuacja znajdowania się na progu upadłości lub zagrożenia upadłością pociąga za sobą takie samo ryzyko dla wspomnianej stabilności finansowej.
- 235 W tych okolicznościach Sąd słusznie oparł się w drodze analogii na orzecznictwie wynikającym z wyroku z dnia 19 lipca 2016 r., Kotnik i in. (C-526/14, EU:C:2016:570, pkt 74), aby orzec, że w przypadku podmiotu objętego działaniem w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zastosowanie przewidzianej w art. 15 ust. 1 lit. a) rozporządzenia SRM zasady, zgodnie z którą akcjonariusze ponoszą straty jako pierwsi, oraz wykonanie przewidzianego w art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji instrumentów kapitałowych są konsekwencją faktu, że akcjonariusze danego podmiotu ponoszą ryzyko związane z ich inwestycjami oraz konsekwencje gospodarcze związane z restrukturyzacją i uporządkowaną likwidacją podmiotu, który znajduje się na progu upadłości lub jest zagrożony upadłością.
- 236 Oceny tej nie podważa argument wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym wypłacalny bank narażony na problemy z płynnością nie może stawić czoła stratom, które powinny zostać poniesione przez akcjonariuszy. Artykuł 22 ust. 4 rozporządzenia SRM przewiduje bowiem, że instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji stosuje się do osiągnięcia celów, o których mowa w art. 14 tego rozporządzenia, zgodnie z zasadami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji określonymi w art. 15 tego rozporządzenia, wśród których to celów nie znajduje się cel polegający na pokryciu strat danej instytucji kredytowej. A zatem obniżenie wartości lub konwersja instrumentów kapitałowych przewidziane w art. 22 ust. 1 rozporządzenia SRM, które przyczyniają się do osiągnięcia tych samych celów, nie mają na celu pokrycia strat poniesionych przez dany podmiot, w związku z czym jego zastosowanie nie zakłada istnienia takich strat.
- 237 Jeśli chodzi o odszkodowanie przewidziane w art. 20 ust. 16 oraz w art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia SRM, w pkt 220 niniejszego wyroku przypomniano, że wykonanie uprawnienia do obniżenia wartości i konwersji instrumentów kapitałowych na podstawie art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia nie stanowi pozbawienia własności, w związku z czym nie jest ono uzależnione od zapłaty we właściwym czasie słusznego odszkodowania, o którym mowa w art. 17 ust. 1 zdanie drugie Karty.
- 238 Niemniej jednak okoliczność, że art. 20 ust. 16 i art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia SRM przewidują w stosownym wypadku odszkodowanie dla akcjonariuszy, może przyczynić się do proporcjonalnego charakteru obniżenia wartości lub konwersji instrumentów kapitałowych przewidzianych w art. 22 ust. 1 tego rozporządzenia. Ponadto w świetle rozważań zawartych w pkt 234–236 niniejszego wyroku wnosząca odwołanie niesłusznie twierdzi, że akcjonariusze wypłacalnego banku narażonego na problemy z płynnością powinni być traktowani inaczej niż akcjonariusze niewypłacalnego banku. Zarzuty szczegółowe dotyczące pkt 201 i nast. zaskarżonego wyroku należy zatem oddalić.

- 239 Ponadto zarzut szczegółowy wnoszącej odwołanie skierowany przeciwko pkt 169 zaskarżonego wyroku wynika z oczywiście błędnej interpretacji tego punktu. Sąd ograniczył się tam bowiem słusznie do stwierdzenia, że zastosowanie art. 15 i 22 rozporządzenia SRM zakłada spełnienie warunków podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie orzekając w żaden sposób, że ingerencja w prawo własności wynikająca z obniżenia wartości jest uzasadniona, o ile warunki te są spełnione.
- 240 Z powyższego wynika, że części od pierwszej do trzeciej i część piąta zarzutu siódmego nie są zasadne.
- 241 W konsekwencji zarzut siódmy jest w części niedopuszczalny, a w części bezzasadny.

D. W przedmiocie zarzutu drugiego, dotyczącego naruszenia art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, art. 39 dyrektywy 2014/59, obowiązku staranności i art. 296 TFUE

- 242 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie utrzymuje, że w pkt 520–569 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił – z naruszeniem art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, art. 39 dyrektywy 2014/59, obowiązku staranności i art. 296 TFUE – jej argumentację, zgodnie z którą proces sprzedaży Banco Popular był obciążony nieprawidłowościami i nie pozwolił na uzyskanie najwyższej ceny. Zarzut ten dzieli się na cztery części.

1. Argumentacja stron

- 243 W części pierwszej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, orzekając w pkt 522 i 568 zaskarżonego wyroku, że osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży nie figuruje wśród celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymienionych w art. 14 rozporządzenia SRM, podczas gdy jej zdaniem taki cel wynika z łącznej lektury tego art. 14 i art. 39 dyrektywy 2014/59. Aby osiągnąć cel polegający na osiągnięciu jak najwyższej ceny, konieczne jest poszanowanie kryteriów konkurencji, przejrzystości i niedyskryminacji określonych w art. 39 ust. 2 tej dyrektywy. Jednakże w niniejszej sprawie wymogi te nie zostały spełnione, ponieważ oferta Banco Santander, choć złożona po terminie, została przyjęta, a inni potencjalni nabywcy, w szczególności Banco Bilbao Vizcaya Argentaria, nie zostali poinformowani o możliwości złożenia oferty po upływie przewidzianego terminu.
- 244 W części drugiej omawianego zarzutu wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył wymogi konkurencji i osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży wynikające z art. 14 rozporządzenia SRM w związku z art. 39 ust. 2 dyrektywy 2014/59, stwierdzając w pkt 544–551 zaskarżonego wyroku, że SRB mogła ograniczyć się do zaproszenia do procesu sprzedaży pięciu potencjalnych nabywców, którzy w trakcie procedury sprzedaży prywatnej zrezygnowali ze złożenia oferty. Niepowodzenie tej procedury świadczy bowiem o tym, że ci potencjalni nabywcy nie byli zainteresowani nabyciem Banco Popular, w związku z czym proces sprzedaży publicznej zainicjowany przez SRB również był skazany na niepowodzenie.
- 245 Część trzecia tego zarzutu dotyczy naruszenia zasad niedyskryminacji i konkurencji. Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd naruszył te zasady, uznając w pkt 551 i 552 zaskarżonego wyroku, że SRB nie była zobowiązana do nawiązania kontaktu z instytucjami kredytowymi mającymi siedzibę w innych państwach członkowskich. Otóż okoliczność, że takie instytucje nie wyraziły zainteresowania w ramach procedury sprzedaży prywatnej, nie może uzasadniać braku skontaktowania się z nimi, biorąc pod uwagę różnice charakteryzujące warunki procedury

sprzedaży prywatnej i warunki procesu sprzedaży zainicjowanego przez SRB, polegające w szczególności na możliwości obniżenia kapitału. Ponadto sprzedaż Banco Popular podmiotowi hiszpańskiemu zwiększyła ryzyko załamania się gospodarki hiszpańskiej.

- 246 W części czwartej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył obowiązek osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży i unikania wszelkiego niepotrzebnego spadku wartości, orzekając w pkt 561–566 zaskarżonego wyroku, że względy interesu publicznego mogą uzasadniać dopuszczenie oferty złożonej po terminie przez Banco Santander.
- 247 Banco Santander twierdzi, że zarzut drugi jest niedopuszczalny, ponieważ wnosząca odwołanie ogranicza się do powtórzenia lub dosłownego odtworzenia zarzutów i argumentów, które przedstawiła przed Sądem. Z tych samych względów Komisja, SRB i Królestwo Hiszpanii podnoszą częściową niedopuszczalność części od pierwszej do trzeciej tego zarzutu.
- 248 SRB dodaje w odniesieniu do części trzeciej tego zarzutu, że argument dotyczący domniemanego wzrostu ryzyka dla gospodarki hiszpańskiej nie został podniesiony w pierwszej instancji, a zatem jest niedopuszczalny. Część czwarta tego zarzutu jest jej zdaniem niedopuszczalna ze względu na to, że wnosząca odwołanie nie wskazuje przepisu prawa Unii, który miałby zostać naruszony.
- 249 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut drugi nie jest zasadny.

2. Ocena Trybunału

a) W przedmiocie dopuszczalności

- 250 W zarzucie drugim wnosząca odwołanie kwestionuje w istocie rozważania, na podstawie których Sąd oddalił jej argumentację dotyczącą domniemanych nieprawidłowości w procesie sprzedaży. W zakresie, w jakim części pierwsza, druga i czwarta tego zarzutu zawierają dokładne wskazówki co do kwestionowanych punktów zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których są one oparte, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 106 niniejszego wyroku nie można ich uznać za niedopuszczalne.
- 251 Ponadto ponieważ wszystkie te części zarzutu dotyczą naruszenia art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, art. 39 dyrektywy 2014/59, obowiązku staranności i art. 296 TFUE, SRB niesłusznie twierdzi, że część czwarta owego zarzutu jest niedopuszczalna ze względu na to, że wnosząca odwołanie nie wskazuje przepisu prawa, który miał zostać naruszony.
- 252 Co się tyczy natomiast części trzeciej zarzutu drugiego, należy przypomnieć, że w pkt 551 i 552 zaskarżonego wyroku Sąd oddalił argument dotyczący rzekomej dyskryminacji instytucji z innych państw członkowskich, uzasadniając to między innymi tym, że ze skargi wszczynającej postępowanie nie wynika, w jaki sposób takie instytucje mogły być zainteresowane procesem sprzedaży publicznej Banco Popular, mimo że nie wyraziły one zainteresowania nabyciem tego banku w toku procedury sprzedaży prywatnej. Choć w swoim odwołaniu wnosząca je wyjaśnia teraz, na czym mógł polegać taki interes, nie twierdzi ona jednak, że Sąd przeinaczył jej skargę wszczynającą postępowanie w tej kwestii. A fortiori nie wykazuje ona istnienia takiego przeinaczenia. Jej argumentacja dotycząca takiego interesu jest zatem niedopuszczalna, zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 109 niniejszego wyroku.

- 253 Co się tyczy argumentu dotyczącego podnoszonego wzrostu ryzyka dla stabilności gospodarki hiszpańskiej, podniesionego na poparcie tej samej części zarzutu, SRB słusznie twierdzi, że argument ten nie został podniesiony w pierwszej instancji, w związku z czym jest niedopuszczalny. Z utrwalonego orzecznictwa wynika bowiem, że zgodnie z art. 170 § 1 zdanie drugie regulaminu postępowania odwołanie nie może zmieniać przedmiotu postępowania przed Sądem. Z utrwalonego orzecznictwa wynika również, że umożliwienie stronie wysunięcia po raz pierwszy przed Trybunałem zarzutu szczegółowego, którego nie podniosła ona przed Sądem, byłoby równoznaczne z zezwoleniem jej na wniesienie do Trybunału, którego właściwość w postępowaniu odwoławczym jest ograniczona, sporu o zakresie szerszym niż zakres sporu, który był rozpoznawany przez Sąd. W ramach odwołania właściwość Trybunału ogranicza się zatem do zbadania dokonanej przez Sąd oceny zarzutów i argumentów, które zostały przed nim podniesione (wyrok z dnia 18 stycznia 2024 r., *Jenkinson/Rada i in.*, C-46/22 P, EU:C:2024:50, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 254 Wobec tego należy odrzucić część trzecią zarzutu drugiego jako niedopuszczalną.

b) Co do istoty

- 255 Zarzut drugi, który dotyczy pkt 520–569 zaskarżonego wyroku, jest oparty na naruszeniu art. 14 i 20 rozporządzenia SRM, art. 39 dyrektywy 2014/59, obowiązku staranności i art. 296 TFUE. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że wbrew temu, co Sąd orzekł w tych punktach, proces sprzedaży Banco Popular przez SRB był obarczony nieprawidłowościami, które jej zdaniem nie pozwoliły na osiągnięcie celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jakim jest osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży.

1) W przedmiocie części pierwszej i czwartej zarzutu drugiego

- 256 W częściach pierwszej i czwartej zarzutu drugiego, które należy rozpatrzeć łącznie, wnosząca odwołanie podnosi, że w pkt 522 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył prawo, orzekając w nim, że osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży nie jest jednym z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 14 rozporządzenia SRM. Ponadto twierdzi ona, że wbrew temu, co orzekł Sąd w pkt 561–566 i 568 tego wyroku, SRB naruszyła obowiązek osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży i unikania wszelkiego niepotrzebnego spadku wartości, akceptując ofertę złożoną po terminie przez Banco Santander.
- 257 Co się tyczy w pierwszej kolejności krytyki sformułowanej w odniesieniu do pkt 522 zaskarżonego wyroku, należy przypomnieć, że art. 14 ust. 1 rozporządzenia SRM stanowi, iż działając w ramach procedury restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o której mowa w art. 18 tego rozporządzenia, SRB i Komisja uwzględniają cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wybierają instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uprawnienia w zakresie prowadzenia restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które ich zdaniem najlepiej umożliwiają osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji odpowiednich w okolicznościach danej sprawy.
- 258 Zgodnie z art. 14 ust. 2 akapit pierwszy przedmiotowego rozporządzenia cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w ust. 1 tego artykułu, obejmują zapewnienie ciągłości funkcji krytycznych, uniknięcie znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej, ochronę finansów publicznych przez ograniczenie do minimum korzystania

z nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego, ochronę deponentów objętych zakresem dyrektywy 2014/49 i inwestorów objętych zakresem dyrektywy 97/9 oraz ochronę należących do klientów środków finansowych i aktywów.

- 259 Wobec powyższego osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży nie figuruje wśród celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji wymienionych w art. 14 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia SRM, co znajduje potwierdzenie w art. 14 ust. 2 akapit drugi tego rozporządzenia. Zgodnie bowiem z tym drugim akapitem art. 14 ust. 2 to właśnie w ramach dążenia do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, o których mowa w akapicie pierwszym owego art. 14 ust. 2, SRB i Komisja starają się ograniczyć do minimum koszty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz uniknąć spadku wartości, i to tylko wtedy, gdy wymaga tego osiągnięcie wspomnianych celów.
- 260 Co się tyczy art. 39 ust. 2 akapit pierwszy lit. f) dyrektywy 2014/59, który SRB powinna uwzględnić przy określaniu warunków sprzedaży na podstawie art. 24 ust. 2 lit. d) rozporządzenia SRM, należy zauważyć, że przewidując, iż sprzedaż planowana w ramach zastosowania instrumentu zbycia działalności ma na celu osiągnięcie jak najwyższej, w miarę możliwości, ceny zbycia akcji lub innych instrumentów właścicielskich, aktywów, praw lub zobowiązań, art. 39 ust. 2 tej dyrektywy ustanawia nie cel restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, lecz jedną z zasad, które powinny konkretnie regulować stosowanie instrumentu zbycia działalności.
- 261 Wynika z tego, że Sąd słusznie orzekł w pkt 522 zaskarżonego wyroku, iż osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży nie stanowi jako takie celu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w rozumieniu art. 14 rozporządzenia SRM.
- 262 Co się tyczy w drugiej kolejności przyjęcia przez SRB oferty Banco Santander po upływie terminu ustalonego w piśmie FROB z dnia 6 czerwca 2017 r., o którym mowa w pkt 49 niniejszego wyroku, należy przypomnieć, że zgodnie z art. 24 ust. 3 rozporządzenia SRM SRB stosuje instrument zbycia działalności bez konieczności spełnienia wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż, jeśli stwierdzi, że spełnienie tych wymogów mogłoby naruszyć co najmniej jeden z celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Z samego brzmienia tego przepisu wynika zatem, że konieczność osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji może uzasadniać nieprzestrzeganie tych wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż, wśród których znajduje się termin wyznaczony na złożenie ofert.
- 263 W szczególności z art. 24 ust. 3 rozporządzenia SRM w związku z art. 14 ust. 2 lit. b) tego rozporządzenia wynika, że SRB może podjąć decyzję o niezastosowaniu się do wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż, jeżeli uzna, że znajdowanie się na progu upadłości przez podmiot objęty procedurą restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub zagrożenie upadłością tego podmiotu stanowią poważne zagrożenie dla stabilności finansowej państw członkowskich lub zwiększają takie zagrożenie, lub że spełnienie tych wymogów mogłoby zaszkodzić skuteczności instrumentu zbycia działalności danego podmiotu poprzez ograniczenie zdolności tego instrumentu do zmniejszenia zagrożenia lub do osiągnięcia celu polegającego na uniknięciu znaczących negatywnych skutków dla stabilności finansowej.
- 264 Otóż o ile dla osiągnięcia tych celów wymagane jest nieprzestrzeganie wymogów dotyczących oferowania na sprzedaż, o tyle nie można uznać, że przestrzeganie tych wymogów jest konieczne w świetle zasady przewidzianej w art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia SRM. Jak przypomniano w pkt 259 niniejszego wyroku, przepis ten wyraźnie przewiduje, że SRB i Komisja

dążą jedynie do ograniczenia do minimum kosztów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz do uniknięcia spadku wartości, chyba że wymaga tego osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

- 265 Ponadto z samego brzmienia art. 39 ust. 2 akapit pierwszy lit. f) dyrektywy 2014/59 wynika, że sprzedaż ma na celu osiągnięcie jak najwyższej ceny sprzedaży jedynie w miarę możliwości, co oznacza, że SRB i Komisja powinny również uwzględnić inne kryteria regulujące sprzedaż, określone w art. 39 ust. 2 tej dyrektywy, a w szczególności konieczność przeprowadzenia szybkiego działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W każdym wypadku Komisja i SRB powinny upewnić się, że środki przewidziane w celu osiągnięcia jak najwyższej ceny sprzedaży nie są sprzeczne z celami restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, które zostały wymienione w art. 31 ust. 2 tej dyrektywy w sposób identyczny jak w art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM.
- 266 Należy dodać, że z tego względu iż SRB i Komisja dokonują wyborów o charakterze technicznym oraz sporządzają prognozy i złożone oceny przy przyjmowaniu programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, należy im przyznać pewien zakres uznania. Z uwagi na ten zakres uznania kontrola sądowa, jaką sąd Unii powinien sprawować nad prawidłowością uzasadnienia programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, nie może prowadzić do zastąpienia oceny SRB i Komisji własną oceną, lecz ma na celu sprawdzenie, czy dana decyzja nie została oparta na nieprawidłowych ustaleniach faktycznych i czy nie jest dotknięta oczywistym błędem w ocenie lub nadużyciem władzy (zob. analogicznie wyrok z dnia 4 maja 2023 r., EBC/Crédit lyonnais, C-389/21 P, EU:C:2023:368, pkt 55 i przytoczone tam orzecznictwo).
- 267 W niniejszej sprawie Sąd zauważył w pkt 561–566 zaskarżonego wyroku, po pierwsze, że harmonogram procedury sprzedaży określony w piśmie FROB z dnia 6 czerwca 2017 r., o którym mowa w pkt 49 niniejszego wyroku, miał na celu umożliwienie dopełnienia wszystkich formalności przed otwarciem sesji giełdowej, w szczególności w celu uniknięcia przerwy w wykonywaniu funkcji krytycznych Banco Popular, po drugie, że FROB przyjął ofertę Banco Santander, gdy było pewne, że żadna z pozostałych instytucji zaproszonych do udziału w procedurze sprzedaży nie przedstawi oferty, oraz po trzecie, że SRB uznała w art. 6 ust. 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, że w tych okolicznościach roztropne było przyjęcie warunków jedynej instytucji, która złożyła ofertę, a tym samym zapobieżenie niekontrolowanej niewypłacalności Banco Popular, która mogłaby w szczególności zagrozić jego funkcjom krytycznym. Tymczasem w odwołaniu wnosząca je w żaden sposób nie podnosi, że te ustalenia SRB były obarczone oczywistym błędem w ocenie.
- 268 W tych okolicznościach należy uznać, że Sąd nie naruszył prawa, orzekając w pkt 561–566 tego wyroku, iż SRB mogła, zgodnie z art. 24 ust. 3 rozporządzenia SRM, przyjąć ofertę Banco Santander, mimo że została ona złożona po upływie terminu wyznaczonego w piśmie FROB z dnia 6 czerwca 2017 r.
- 269 Ponadto o ile wnosząca odwołanie podnosi w tym kontekście, że inni potencjalni nabywcy nie zostali poinformowani o możliwości złożenia oferty po terminie, o tyle wystarczy zauważyć, że w pkt 562 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, iż oferta Banco Santander została przyjęta dopiero wtedy, gdy było pewne, że żadna z pozostałych instytucji zaproszonych do udziału w procedurze sprzedaży nie złoży oferty. Wnosząca odwołanie nie podnosi, że stwierdzenie to jest obarczone przeinaczeniem. W związku z tym należy uznać, że argument dotyczący podnoszonego niepoinformowania innych potencjalnych nabywców jest bezskuteczny.

270 W konsekwencji części pierwsza i czwarta zarzutu drugiego nie są zasadne.

2) W przedmiocie części drugiej zarzutu drugiego

271 Jak wynika z samego brzmienia art. 39 ust. 2 akapit pierwszy lit. b) i art. 39 ust. 2 akapit drugi dyrektywy 2014/59, kryteria sprzedaży, o których mowa w tym pierwszym akapicie, nie uniemożliwiają organowi ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji zwrócenia się do konkretnych potencjalnych nabywców, w szczególności pod warunkiem że nie faworyzuje on w nieuzasadniony sposób potencjalnych nabywców ani nie dopuszcza się dyskryminacji.

272 W niniejszej sprawie Sąd stwierdził w pkt 545 i 550 zaskarżonego wyroku, że SRB oparła swoją decyzję o zaproszeniu do udziału w procesie sprzedaży publicznej Banco Popular jedynie pięciu instytucji, które uczestniczyły już w procedurze sprzedaży prywatnej tej instytucji, na podstawie obiektywnych kryteriów, dotyczących, po pierwsze, zainteresowania, jakie przedsiębiorstwa, z którymi się skontaktowano, wyraziły już w procedurze sprzedaży prywatnej, po drugie, pilnego charakteru i bardzo ograniczonego czasu dostępnego na przeprowadzenie procesu sprzedaży publicznej zainicjowanego przez SRB, a po trzecie, konieczności zapewnienia poufności procesu sprzedaży publicznej.

273 W odwołaniu wnosząca je kwestionuje w istocie zasadność pierwszego kryterium, dotyczącego wyrażonego już zainteresowania. Uważa ona, że ponieważ procedura sprzedaży prywatnej nie została zakończona, proces sprzedaży publicznej zainicjowany przez SRB był również skazany na niepowodzenie.

274 Jednakże w ramach części trzeciej zarzutu drugiego wnosząca odwołanie sama przyznaje, że inne i korzystniejsze warunki procesu sprzedaży publicznej, w szczególności cena minimalna wymagana przez SRB w wysokości 1 EUR i możliwość obniżenia kapitału, mogły wzbudzić zainteresowanie instytucji, które nie zgłosiły się w trakcie procedury sprzedaży prywatnej. W tych okolicznościach jej argumentacja nie może wykazać, że SRB popełniła oczywisty błąd w ocenie, ograniczając, w świetle już wyrażonego zainteresowania, proces sprzedaży publicznej do instytucji, które uczestniczyły już w procedurze sprzedaży prywatnej.

275 Należy zatem uznać, że część druga zarzutu drugiego nie jest zasadna.

276 Z powyższego wynika, że zarzut drugi jest częściowo niedopuszczalny, a częściowo bezzasadny.

E. W przedmiocie zarzutów trzeciego i ósmego, opartych na naruszeniu prawa własności i zasady proporcjonalności

277 W zarzutach trzecim i ósmym wnosząca odwołanie podnosi w istocie, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji narusza prawo własności ustanowione w art. 17 Karty oraz zasadę proporcjonalności.

1. W przedmiocie zarzutu trzeciego

278 W zarzucie trzecim wnosząca odwołanie podnosi, że Sąd naruszył art. 14 rozporządzenia SRM, art. 17 i 47 Karty oraz obowiązek staranności i prawo do obrony, gdy orzekł w pkt 669–697 zaskarżonego wyroku, że SRB nie była zobowiązana do sprawdzenia ani do wskazania, czy środki alternatywne pozwoliłyby uniknąć spadku wartości. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

a) Argumentacja stron

279 W części pierwszej zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd naruszył art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM odczytywany w świetle art. 17 i 52 Karty, stwierdzając w pkt 674–678 zaskarżonego wyroku, że SRB nie była zobowiązana do wskazania, czy inne rozwiązania pozwoliłyby uniknąć spadku wartości, ani do oceny proporcjonalności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w świetle prawa własności akcjonariuszy. Tymczasem zdaniem wnoszącej odwołanie nie można uznać, że akcjonariusze Banco Popular nie ponieśli większych strat niż straty, które by ponieśli w ramach postępowania upadłościowego, jako że bank ten był wypłacalny w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.

280 W części drugiej tego zarzutu podnosi ona, że Sąd błędnie uznał, iż błędy w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. nie miały znaczenia dla oceny zgodności z prawem spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przyjętego w roku 2017. Zdaniem wnoszącej odwołanie uzasadnienie to nie uwzględnia okoliczności, że plan restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie był aktualizowany od roku 2016. Tymczasem aktualizacja wspomnianego planu umożliwiłaby SRB zarządzenie wydzielenia aktywów.

281 W części trzeciej omawianego zarzutu wnosząca odwołanie utrzymuje, że w pkt 479–492 zaskarżonego wyroku Sąd naruszył przysługujące jej prawo do obrony, gdy uznał, po pierwsze, że przedłożone przez nią uwagi i ekspertyza nie popierały w sposób wymagany prawem jej argumentu, zgodnie z którym zaproponowane alternatywne rozwiązania umożliwiłyby osiągnięcie celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, i po drugie, że zbyt późno – w ramach repliki w pierwszej instancji – opierając się na planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r., wysunęła argument, zgodnie z którym SRB źle przygotowała restrukturyzację i uporządkowaną likwidację Banco Popular. Uważa ona jednak, że poufność spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uniemożliwiła jej przedstawienie takich argumentów lub dowodów lub ich wcześniejsze przedstawienie.

282 Banco Santander twierdzi, że część pierwsza zarzutu trzeciego jest niedopuszczalna ze względu na to, że odwołanie ogranicza się do dosłownego odtworzenia argumentów sformułowanych już przed Sądem. Z tego samego powodu bank ten – podobnie jak Komisja – uważa, że część druga tego zarzutu jest niedopuszczalna, podczas gdy SRB podnosi w tym względzie, że argument dotyczący ewentualnej aktualizacji planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. został podniesiony po raz pierwszy w odwołaniu. Co się tyczy części trzeciej owego zarzutu, SRB i Banco Santander twierdzą, że wnosząca odwołanie nie powołuje się na żadne naruszenie prawa i nie wyjaśnia, które części i które punkty zaskarżonego wyroku wnosząca odwołanie kwestionuje.

283 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut trzeci nie jest zasadny.

b) Ocena Trybunału

1) W przedmiocie dopuszczalności

- 284 Co się tyczy części pierwszej zarzutu trzeciego, należy zauważyć, że w ramach tej części wnosząca odwołanie utrzymuje w istocie, iż sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji naruszał w sposób nieproporcjonalny jej prawo własności, wskazując jednocześnie kwestionowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których się ona opiera. Zgodnie z orzecznictwem przypomnianym w pkt 106 niniejszego wyroku tej części pierwszej zarzutu nie można uznać za niedopuszczalną w całości.
- 285 Co się tyczy części drugiej tego zarzutu, SRB słusznie utrzymuje, że argument, zgodnie z którym aktualizacja planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. umożliwiłaby jej zarządzenie wydzielenia aktywów, jest niedopuszczalny, ponieważ argument ten został podniesiony po raz pierwszy w ramach odwołania. Z pkt 688 zaskarżonego wyroku wynika bowiem, że wnosząca odwołanie powołała się przed Sądem na błędy w przygotowaniu tego planu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, podczas gdy obecnie kwestionuje brak późniejszej aktualizacji przedmiotowego planu. Wnosząca odwołanie nie twierdzi jednak, że Sąd przeinaczył jej skargę w pierwszej instancji w tym zakresie.
- 286 Co się tyczy trzeciej części omawianego zarzutu, z odwołania wynika w istocie, że ta część zarzutu dotyczy naruszenia przez Sąd prawa do obrony przysługującego wnoszącej odwołanie i odnosi się do pkt 479–492 zaskarżonego wyroku, zarówno ze względu na podnoszony spóźniony charakter jej argumentów podważających nieodpowiednie przygotowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, jak i w odniesieniu do uwzględnienia różnych sprawozdań ekspertów przedstawionych przez wnoszącą odwołanie. Wynika stąd, że w tej części zarzutu wnosząca odwołanie doprecyzowuje kwestionowane punkty zaskarżonego wyroku oraz argumenty, na których opiera ona swoje zarzuty szczegółowe.
- 287 Należy zatem uznać, że części pierwsza i trzecia zarzutu trzeciego są dopuszczalne. Część druga tego zarzutu należy uznać za niedopuszczalną.

2) Co do istoty

- 288 Część pierwsza zarzutu trzeciego dotyczy naruszenia art. 14 ust. 2 rozporządzenia SRM odczytywanego w świetle art. 17 i 52 Karty. Wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd błędnie orzekł w pkt 674–678 zaskarżonego wyroku, iż SRB nie była zobowiązana do sprawdzenia, czy działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zgodne z zasadą proporcjonalności w świetle prawa własności akcjonariuszy, a w szczególności czy inne rozwiązania pozwoliłyby uniknąć spadku wartości.
- 289 Należy jednak stwierdzić, że argumentacja ta wynika z oczywiście błędnej interpretacji zaskarżonego wyroku.
- 290 Po pierwsze, utrzymując, że Sąd orzekł, iż SRB nie była zobowiązana do sprawdzenia, czy działanie w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji jest zgodne z zasadą proporcjonalności w świetle prawa własności akcjonariuszy, wnosząca odwołanie opiera się na odosobnionej i tym samym błędnej interpretacji pkt 674 zaskarżonego wyroku. W pkt 673 tego wyroku Sąd bowiem słusznie podkreślił, że spadek wartości w rozumieniu art. 14 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia

SRM dotyczy nie tylko interesów majątkowych akcjonariuszy i posiadaczy instrumentów kapitałowych danego podmiotu, lecz również interesów majątkowych jego deponentów, pracowników i innych wierzycieli.

- 291 W tym kontekście Sąd zamierzał w istocie podkreślić we wspomnianym pkt 674, że badanie proporcjonalności działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji powinno uwzględniać nie tylko interesy akcjonariuszy, lecz również inne interesy, co znajduje potwierdzenie w późniejszej analizie Sądu. I tak w pkt 675 zaskarżonego wyroku Sąd wskazał, że SRB stwierdziła w art. 5 ust. 2 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, iż instrument zbycia działalności stanowi odpowiedni, konieczny i proporcjonalny środek do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W szczególności w pkt 678 tego wyroku Sąd położył nacisk zwłaszcza na okoliczność, że zgodnie z oceną zawartą w art. 4 ust. 6 tego programu niedogodności i koszty związane z podjęciem działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, głównie straty poniesione przez akcjonariuszy i wierzycieli podporządkowanych, zostaną zrównoważone wynikającymi z niego korzyściami, a mianowicie utrzymaniem funkcji krytycznych Banco Popular, ograniczeniem negatywnych skutków dla gospodarki i stabilności finansowej, jak również uniknięciem strat, jakie mogliby ponieść inni wierzyciele.
- 292 W zakresie, w jakim wnosząca odwołanie utrzymuje, że Sąd błędnie uznał, iż akcjonariusze Banco Popular nie ponieśli wskutek restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji większych strat niż miałyby to miejsce wtedy, gdyby bank ten został objęty postępowaniem upadłościowym, wystarczy zauważyć, że w pkt 678 zaskarżonego wyroku Sąd ograniczył się do streszczenia treści art. 4 ust. 5 i 6 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w celu ustosunkowania się – jak wynika z następnego punktu zaskarżonego wyroku – do argumentu wnoszącej odwołanie, zgodnie z którym SRB nie uwzględniła w tym programie spadku wartości, jaki jej zdaniem instrument zbycia działalności mógł spowodować dla akcjonariuszy Banco Popular.
- 293 Po drugie, wbrew temu, co utrzymuje wnosząca odwołanie, Sąd w żaden sposób nie orzekł, że SRB mogła powstrzymać się od sprawdzenia, czy inne rozwiązania pozwoliłyby uniknąć spadku wartości. Przeciwnie, Sąd stwierdził w pkt 675–677 zaskarżonego wyroku, że SRB uznała w art. 5 ust. 3 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, iż pozostałe instrumenty restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji przewidziane w rozporządzeniu SRM nie były odpowiednie i nie umożliwiały osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w takim samym zakresie jak instrument zbycia działalności oraz że w związku z tym SRB uzasadniła, że ten ostatni instrument był konieczny do osiągnięcia tych celów.
- 294 W tym kontekście stwierdzenie zawarte w tym pkt 677 w żaden sposób nie podważa wymogu proporcjonalności polegającego na zastosowaniu, gdy istnieje możliwość wyboru spośród większej liczby odpowiednich środków, środka najmniej dotkliwego (zob. w odniesieniu do tego wymogu wyrok z dnia 9 listopada 2023 r., Altice Group Lux/Komisja, C-746/21 P, EU:C:2023:836, pkt 69 i przytoczone tam orzecznictwo). Jedynie bowiem w zakresie, w jakim SRB uzasadniła, że instrument zbycia działalności był konieczny do osiągnięcia celów restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, Sąd uznał, że SRB nie musiała wskazywać, czy inne rozwiązania pozwoliłyby uniknąć spadku wartości.
- 295 Z powyższego wynika, że część pierwsza zarzutu trzeciego nie jest zasadna.

- 296 W części trzeciej zarzutu trzeciego wnosząca odwołanie powołuje się na naruszenie przysługującego jej prawa do obrony, jakiego Sąd miał się dopuścić w pkt 479–492 zaskarżonego wyroku. Utrzymuje ona zasadniczo, że poufność spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uniemożliwiła jej poparcie w większym stopniu argumentacji dotyczącej istnienia rozwiązań alternatywnych i podniesienie – przed złożeniem repliki w pierwszej instancji – twierdzenia, że z uwagi na podnoszone braki w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r. SRB mogła lepiej przygotować restrukturyzację i uporządkowaną likwidację.
- 297 Otóż, po pierwsze, w szczególności z pkt 345–353 zaskarżonego wyroku wynika, że wnosząca odwołanie nie wykazała, iż opublikowane na stronie internetowej SRB wersje programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz wyceny nr 2, do których miała ona dostęp, były niewystarczająco uzasadnione. Po drugie, w pkt 400 zaskarżonego wyroku Sąd stwierdził, że wnosząca odwołanie nie wyjaśniła, na ile dane ekonomiczne, które pozostały utajnione w jawnych wersjach tego programu oraz wyceny nr 2, były niezbędne do zrozumienia owego programu oraz do skorzystania z jej prawa do skutecznego środka prawnego przed sądem.
- 298 Ponadto w pkt 131–134 niniejszego wyroku stwierdzono, że Sąd nie naruszył art. 296 TFUE ani art. 47 Karty, orzekając w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2021 r., o którym mowa w pkt 723 zaskarżonego wyroku, że pełny tekst spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia skargi.
- 299 W tych okolicznościach należy uznać, że wnosząca odwołanie nie wykazała w sposób wymagany prawem, że jeśli chodzi o istnienie rozwiązań alternatywnych i przygotowanie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji Banco Popular w planie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji z 2016 r., poufność spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji uniemożliwiła jej skuteczną obronę swoich praw przed sądem Unii.
- 300 Część trzecia zarzutu trzeciego nie jest zatem zasadna.
- 301 Z powyższego wynika, że zarzut trzeci jest częściowo niedopuszczalny i częściowo bezzasadny.

2. W przedmiocie zarzutu ósmego

- 302 W zarzucie ósmym wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE, orzekając w pkt 463–492 zaskarżonego wyroku, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie naruszał prawa własności. Zarzut ten dzieli się na trzy części.

a) Argumentacja stron

- 303 W części pierwszej zarzutu ósmego wnosząca odwołanie utrzymuje, że w pkt 467–469 zaskarżonego wyroku Sąd błędnie orzekł, iż sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji nie spowodował nieproporcjonalnej ingerencji w prawo własności akcjonariuszy Banco Popular ze względu na to, że postępowanie upadłościowe było jedyną alternatywą dla restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. W tym kontekście Sąd również niesłusznie oparł się na swoim własnym orzecznictwie wynikającym w szczególności z wyroku z dnia 13 lipca 2018 r., K. Chrysostomides & Co. i in./Rada i in. (T-680/13, EU:T:2018:486), zgodnie z którym to akcjonariusze powinni w pierwszej kolejności ponosić straty mogące prowadzić do deficytu kapitałów własnych. Jednakże, odnosząc się do swojej argumentacji przedstawionej w ramach

zarzutu siódmego i streszczonej w pkt 195 niniejszego wyroku, wnosząca odwołanie uważa, że orzecznictwo to nie ma zastosowania do banków, które – tak jak Banco Popular w chwili restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji – są wypłacalne. Ponadto wbrew temu, co stwierdzono w zaskarżonym wyroku, rozporządzenie SRM nie ustanawia domniemania niewypłacalności.

- 304 W części drugiej tego zarzutu wnosząca odwołanie twierdzi, że Sąd naruszył prawo, gdy orzekł w pkt 466, 467 i 481 zaskarżonego wyroku, że sporny program restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji spełniał wymogi wynikające z art. 52 ust. 1 Karty. Mówiąc konkretniej, zarzuca ona Sądowi, że poprzestał na stwierdzeniu, iż warunki określone w art. 18 ust. 4 akapit pierwszy lit. c) rozporządzenia SRM zostały spełnione, nie sprawdzając jednak, czy SRB wykonała swoje uprawnienie do obniżenia wartości na warunkach przewidzianych przez prawo i w sposób niearbitralny, a w szczególności nie sprawdzając, czy wykonanie tego uprawnienia było oparte na wycenie aktywów i zobowiązań banku, wymaganej przez art. 20 ust. 5 lit. c) i art. 21 ust. 8 rozporządzenia SRM.
- 305 Zdaniem wnoszącej odwołanie art. 6 ust. 3 i 4 spornego programu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji opiera się błędnie na wycenie nr 2. W sprawozdaniu z wyceny podkreślono bowiem wyraźnie, że jego celem nie było ustalenie, czy warunki do podjęcia działania w ramach restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji lub obniżenia wartości były spełnione, w związku z czym wykluczono w nim jego wykorzystanie do celów wykonania uprawnienia do obniżenia wartości. Tak więc oparcie się mimo wszystko na wycenie nr 2 w celu obniżenia kapitału zakładowego Banco Popular było arbitralne. Ponadto w wycenie nr 2 – w sposób wewnętrznie sprzeczny i arbitralny – oszacowano wartość Banco Popular na - 8,2 mld EUR, chociaż bank ten był wypłacalny.
- 306 W części trzeciej zarzutu ósmego wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi naruszenie art. 17 i 52 Karty oraz art. 5 ust. 4 TUE poprzez orzeczenie w pkt 474–476 zaskarżonego wyroku, że obniżenie wartości instrumentów właścicielskich zostało dokonane zgodnie z zasadą proporcjonalności. Jednakże naruszenia jej prawa własności nie można uznać za proporcjonalne w braku odpowiedniego odszkodowania uwzględniającego wypłacalność Banco Popular w momencie restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji.
- 307 SRB utrzymuje, że część pierwsza zarzutu ósmego jest niedopuszczalna, a to z tego względu, że wnosząca odwołanie nie wskazuje naruszenia prawa, jakiego miałyby się dopuścić Sąd w odniesieniu do rzekomego naruszenia prawa własności. SRB i Banco Santander podnoszą niedopuszczalność części drugiej tego zarzutu, a to z tego względu, że wprowadzono w niej nowe okoliczności faktyczne i argumenty na etapie postępowania odwoławczego i nie odwołano się do żadnego konkretnego punktu uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Z tych samych względów SRB podnosi niedopuszczalność części trzeciej omawianego zarzutu.
- 308 W każdym wypadku Komisja, SRB, Królestwo Hiszpanii i Banco Santander uważają, że zarzut ósmy nie jest zasadny.

b) Ocena Trybunału

- 309 Jeśli chodzi o dopuszczalność zarzutu ósmego, a w szczególności jego części pierwszej, wnosząca odwołanie zarzuca Sądowi w szczególności to, że orzekł, iż rozporządzenie SRM ustanawia domniemanie niewypłacalności. Jednakże, jak podkreśliła rzecznik generalna w pkt 115 opinii, w odwołaniu nie wskazano punktów uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w których Sąd miałby

dokonać takiego stwierdzenia, a tym samym narusza ono wymogi wynikające z art. 169 § 2 regulaminu postępowania. Z powyższego wynika, że część pierwsza omawianego zarzutu jest częściowo niedopuszczalna.

- 310 Ponadto części druga i trzecia wspomnianego zarzutu opierają się – jak słusznie zauważyła rzecznik generalna w pkt 117 opinii – na argumentach podniesionych po raz pierwszy na etapie postępowania odwoławczego, w zakresie, w jakim wnosząca odwołanie powołuje się obecnie na domniemane nieprawidłowości w wycenie oraz na brak odpowiedniego odszkodowania. Te dwie części zarzutu należy zatem odrzucić.
- 311 Co się tyczy zasadności części pierwszej zarzutu ósmego, należy zauważyć, że wnosząca odwołanie kwestionuje pkt 467–469 zaskarżonego wyroku i opiera się w tym względzie zasadniczo na tych samych argumentach co te, które podniosła w ramach zarzutu siódmego, a które zostały streszczone w pkt 195 niniejszego wyroku. Z tych samych względów co te przedstawione w szczególności w pkt 233–235 niniejszego wyroku należy zatem orzec, że argumentacja ta nie jest zasadna.
- 312 Z powyższego wynika, że zarzut ósmy jest częściowo niedopuszczalny, a częściowo bezzasadny.
- 313 W świetle całości powyższych rozważań odwołanie należy oddalić.

VI. W przedmiocie kosztów

- 314 Zgodnie z art. 184 § 2 regulaminu postępowania jeżeli odwołanie jest bezzasadne, Trybunał rozstrzyga o kosztach.
- 315 Artykuł 138 § 1 tego regulaminu, mający zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie art. 184 § 1 tego regulaminu, stanowi, że kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę.
- 316 Ponieważ w niniejszym przypadku wnosząca odwołanie przegrała sprawę, należy – w świetle żądań Komisji, SRB i Banco Santander – obciążyć ją, poza jej własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję, SRB i Banco Santander.
- 317 Zgodnie z art. 140 § 1 regulaminu postępowania, mającym zastosowanie do postępowania odwoławczego na podstawie jego art. 184 § 1, państwa członkowskie i instytucje interweniujące w sprawie pokrywają własne koszty.
- 318 W związku z tym Królestwo Hiszpanii, Parlament oraz Rada winny pokryć własne koszty.

Z powyższych względów Trybunał (pierwsza izba) orzeka, co następuje:

1) Odwołanie zostaje oddalone.

2) Aeris Invest Sàrl zostaje obciążona, poza własnymi kosztami, kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską, Jednolitą Radę ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB) i Banco Santander SA.

3) Królestwo Hiszpanii, Parlament Europejski oraz Rada Unii Europejskiej pokrywają własne koszty.

Podpisy